

Církev a její stav

¹ Velice ojedinělý druh nemoci dítěte, které má být přednostně vzpomenuťo dnes dopoledne v modlitbě, a tak to chceme zajisté všichni udělat. Lékaři dokonce nevědí, oč se jedná. Oni jí dali nějaký název, ale myslím si, že to dali jen tak, oni - oni nevědí, co to bylo. Ale Kristus ví, co to je. Mohu vám říct, co to je, je to ďábel, tak je to, ďábel. A jaký tomu chtějí dát název, no co, je to jejich věc. Ale vlastně tím on je, rozumíte, zlým duchem. Tak tedy společně ještě jednou: „Jenom Mu věř,“ všichni spolu.

*Jenom Mu věř, jenom Mu věř,
Všechno pak možné je, jenom Mu věř,
Jenom Mu věř, jenom Mu věř,
Všechno pak možné je, jenom Mu věř.*

² Pán tě uzdraví, sestřičko. Modleme se nyní za tuto dívku, když skláníme naše hlavy.

³ Náš nebeský Otče, nemohu se nějak zbavit této myšlenky. Ta malá umírající dívenka, ona je někoho miláčkem. Ona je Tvým stvořením a satan ji loupí o její mladý život. Modlím se ve jménu Krista o to, abys Ty zadržel ruku smrti a tím zahnal nazpět toho nepřítel. Ty Pane, který můžeš udělat, aby Rudé moře stanulo jako zeď po obou stranách a dát dětem Izraele Tvé dědictví a bezpečnou cestu přes to moře do zaslíbené země. Bože, modlíme se dnes, abys Ty odstranil každou překážku a dovolil tomu dítěti žít. Bylo nám dáno, abychom prosili. A tak jako skupina věřících lidí v Tebe, prosíme ve jménu Ježíše o uzdravení toho dítěte. Amen.

⁴ Dnes k vám přicházím znovu s vděčným srdcem ve jménu Pána Ježíše. Vrátil jsem se z Louisiany domů o něco dřív. Myslel jsem, že pokud bych se sem dostal ještě před nedělí, mohl bych mít nedělní školu. A pak to počasí, bylo tam hrozné vedro, že jsme... to dnešního rána by bylo mírné a chladné v porovnání s tím v Louisianě. Nevydrželi byste v Louisianě sedět v takové budově jako je tato jenom s nějakým ventilátorem, musela by tam být klimatizace, jinak byste omdleli.

⁵ A tak jsem přijel, abych si prostě den nebo dva odpočinul, předtím než zase zakrátko, v příštím týdnu odjedu do Severního

Saskatchewan, je to tam na severu v Prince Albert. Až tak daleko vedou cesty - z druhé strany. Křižují se po celém světě - tam kde už není žádných cest, a tam tentokrát jdeme pouze k Indiánům a Eskymákům, do odlehlého místa do nitra země. Tam tentokrát máme namířeno. A tak my... Máme mnoho lidí z celé Kanady, kteří chtějí být na těchto shromážděních. Někteří z nich přijedou až od samého Západního Pobřeží, jak říkají, zastavíme se. A já opravdu toužím po vašich modlitbách, aby se Bůh s námi setkal a dal nám mimořádné, hojné a veliké shromáždění k Jeho slávě. Uplynulo již okolo čtyř nebo pěti let od doby, kdy jsem byl v Kanadě. A mám tam opravdu několik opravdových přátel, kteří jsou velmi milými lidmi.

⁶ A tak tedy, oni jsou velice věrní tomu, co se týče přicházení do sboru. Bez ohledu na to jak je chladno, oni se přikryjí dekou, usednou do saní a jedou koňmo 50 kilometrů, aby se dostali na bohoslužbu. Oni jedou přes sněhové závěje a všechno možné, mladí i starí. Shromažďují se všichni společně. Celá rodina se dá dohromady a vyrazí společně na cestu. Je to - je to oběť, kterou oni přinášejí, a proto si mohou tak hodně vzít z bohoslužby. Jestliže není přinesena oběť, pak lidé nemají z bohoslužby příliš moc. Musíte tomu opravdu něco věnovat a udělat něco, co zabolí, musíte odložit stranou některé věci i zastavit práci a udělat případně to nebo tamto, aby se dostat na bohoslužbu a ukázat Bohu, že Ho milujete a že přinášíte oběť tím, že jste tam přišli, vlastně tedy z toho něco máte.

⁷ Je to stejné jako v případě mých dětí. Billy Paul, myslel jsem, že bych... já jsem nedostal nic, když jsem byl dítětem. Matka koupila obyčejně jeden sáček bonbónů a rozdělila je mezi nás, každému dva nebo tři. O vánocích jsme snad dostali malou cínovou trubku nebo kapslovou pistoli nebo něco podobného. A já jsem viděl jiné děti se sáňkami, koly a tomu podobnými věcmi, v pěkných oblečeních a v teplých bundách. A já - já, na mně to působilo tak zle, že jsem si řekl: „Jestliže budu mít někdy vlastní děti, udělám pro ně všechno, co budu moci.“ Nuže, byl bych ochoten chodit o hladu, abych tak mohl obstarat něco pro své děti. A když jsem žil... Když byl Billy ještě malým chlapcem, postaral jsem se mu o trojkolku, já bych mu dal všechno. A Meda by udělala všechno, obětovala by své vlastní oblečení a jiné věci, aby mu mohla něco dát. Ale zda víte, co jsme začali pozorovat? Daroval jsem mu trojkolku a malý luk a šípy a tak dále. Nalezl jsem ho však se lžící nebo klackem hrabat někde na dvoře. Rozumíte? Řekl jsem si: „Ti další již nebudou takoví.“ Rozumíte? Jestliže dáš prostě někomu všechno do ruky a on si to nepřije. Jde pak o něco, za co je

třeba přinést oběť!

8 A na tom se vlastně zakládá spasení. Je to dokonalá oběť. Je to tak bratře Royi. Je to oběť, kterou musíš přinášet každého dne, něco udělat, aby ses více přiblížil k Bohu, udělat něco. A já vím, že je to oběť, kterou dnes dopoledne přinášíte všichni, když sedíte v této rozehráté budově. Když tady sedíme, upřeme své myšlenky na tu největší Oběť, která kdy byla dána lidskému pokolení a kterou byl Ježíš Kristus, když On obdržel příkaz, aby přišel na tuto zemi a zemřel za nás. Nejenom to, ale Jeho duše sestoupila do pekla a byla tam tři dny a tři noci a třetího dne On vstal z mrtvých a teď vystoupil na Výsost a sedí po pravici Boha v Nebesích a přimlouvá se za námi na základě našeho vyznání o Jeho smíření a Jeho milosti, která nám byla poskytnuta.

9 Nuže, tam nahoře, tam na severu, kam my jdeme, tam bude hodně lidí opravdu chudých, opravdu chudých, skutečně chudých, kteří budou muset prodat jednu ze svých krav, dvě nebo tři ovce nebo něco podobného, aby tak mohli přijít do shromáždění. Starý Eskymák snad přinese několik svých kožek a prodá je, něco, co potřeboval k obživě své rodiny. Indián, obchodník, ten to bude muset udělat stejně tak. Nuže, můžeme se při nejmenším za tyto lidi modlit, že ano? A modlíme se, aby jim dal Bůh něco velkého.

10 Nuže, je horko a já vás nechci zbytečně dlouho zdržovat. A chci toto ráno, dříve, než se začneme modlit za nemocné, abychom soustředili naše myšlenky na „*Církev a její stav.*“ A nyní pociťuji, že před několika dny v Shreveportu, Louisianě mi bylo dáno poselství pro církev a já - já věřím, že ono se týká stavu církve. A my se s tím postavíme dnes dopoledne před tvář Boží a modlím se a prosím Boha, aby nám byl nápomocen. Nechci k tomu přistupovat stejným způsobem, ale prosím Boha, aby nám pomohl v tom čase, ve kterém žijeme. A tak dříve... Bible je velmi stará, ale právě v ní leží obsah Věčného Života.

11 A pamatujte, to Slovo je Bohem, Bůh není ničím jiným, než Svým Slovem. A my nejsme ničím více, než jsou naše slova a jestliže děláme... Samozřejmě, nuže, ty a já v jiném smyslu... smyslu, protože my můžeme - můžeme říct: „Ó, já dělám určitou věc,“ takto myslíme v našich srdcích, ale mohou nastat určité okolnosti a my nemůžeme udělat to, co jsme řekli, že uděláme. Ale Bůh tak nemůže dělat, protože On je nekonečný a ví všechno a všechno, co kdykoliv bylo i bude. Proto On nemůže něco vyslovit, aniž by věděl, že to dovede obhájit.

¹² A Abrahám, když měl sto let, on nazval věci, které nebyly, jako kdyby už byly. Mluvím to nyní, abych povzbudil ty, za které se budeme modlit, nemocné. Abrahám nazval věci, které nebyly, jako kdyby byly, považoval Toho, který dal toto zaslíbení, že je schopen je uskutečnit a dodržet to, co On zaslíbil. Proto, když Bůh řekl Abrahámovi, když mu bylo šest... sedmdesát pět let a Sáře bylo šedesát pět let, že budou mít dítě, nu, víte, to by bylo úplně nemožné. A on tomu uvěřil a čekal na to dítě a považoval to dítě po celých dvacet pět let, jakoby už tu bylo, než ještě přišlo na svět. A Abrahám měl již sto let, když se to nemluvně narodilo a Sára měla devadesát, protože on Mu uvěřil. A on nazval věci, které nebyly, jako kdyby už byly.

¹³ Nuže, to je pro nemocné a strádající, za které se budeme modlit. Bez ohledu na to, jaká nemoc tě trápí, nebo tvoje... jakého druhu máš bolesti, jak se zle cítíš - když přijmeš Krista, Jeho Slovo, tehdy pokládáš ty věci, které jsou, jako by nebyly, jestliže jsou v protikladu s Božím Slovem. Nuže, Bůh řekl: „Modlitba víry, uzdraví nemocného.“ Nuže, jestliže Bůh tak pověděl, tím je to vyřešeno. Proto si to představte ve svých myslích a postupujte v naději, jakoby už to bylo učiněno. Když to tak přijmeme, je to už hotová věc.

¹⁴ Spasení se zakládá na tom stejném principu. My v něho věříme, přijímáme jej, věříme v něho v našich srdcích, přicházíme před Boha a přijímáme Krista jako našeho osobního Spasitele a přijímáme Jej. Jestliže jsi zde dnes dopoledne a jsi nespasený hříšník a chceš být uzdravený - jsi-li nemocný, nejdříve hledej Pána. Přijmi Ho jako svého Spasitele, pak ta nemoc najednou ustoupí. Cokoliv to je, nasměřuj svou mysl pouze, (všechno co máš) na toho zdravého Muže, Ježíše Krista a všechno jiné bude v pořádku.

¹⁵ Zachovejte si to teď ve vašich myslích, protože jsem pověděl těmto několik slov k těm, kteří jsou nemocní a trpí, že budu dnes ráno promlouvat o církvi a jejím stavu. Protože pociťuji, že i když je Boží uzdravení zázračné, ale když jsem byl v Shreveportu, měl jsem jenom tři uzdravovací bohoslužby, tři nebo čtyři z celkového počtu jedenácti dnů. Potřebnější věcí je kázat lidským duším, než věnovat tak hodně času Božímu uzdravování. I když ti lidé, kteří jsou nemocní a nuzní - Bůh je může uzdravit. A bylo to již potvrzeno celému světu, že On to dělá. Ale hlavní věcí nyní, v této době je duše, která nikdy nezemře. A tělo zajisté zemře, ale duše nikdy nezemře a my se musíme udržovat na patřičné úrovni a být v pořádku s Bohem.

¹⁶ Často jsem o tom mluvil. Toužím, aby všechno bylo v pořádku,

protože když přijdu k řece onoho rána, nechci tam mít žádné problémy. Toužím mít můj lístek ve své ruce, a čekat na své jméno. A já toužím říct jako Pavel v onom čase, bratře Creechu: „Já Ho znám v moci Jeho zmrtvýchvstání.“ A pak, když On zavolá z prostřed mrtvých, já povstanu z toho prachu. Toužím Ho znát v moci Jeho zmrtvýchvstání.

¹⁷ A tak, nyní k před Tím, který je autorem této Knihy, skloňme před Ním na chvíli naše hlavy a srdce.

¹⁸ Bože, náš Otče, my přicházíme nyní k Tobě, abychom Tě poprosili, abys nám otevřel Své Slovo. My bychom mohli obrátit stránku, ale pouze Duch Svatý nám může otevřít to Slovo. A tak nám ho, Otče, otevři dnes dopoledne a dej nám nesmírnou hojnost Tvé milosti. My čekáme na Tebe. A necht' Duch Svatý vejde v to Slovo a podá je skrze lidské rty k lidským srdcím, a necht' Ho vloží a umístí je do každého srdce tak důkladně, jak to potřebujeme. A když pominou tyto bohoslužby a my budeme hotoví, abychom se navrátili do svých domovů, skláníme pokorně naše hlavy a vzdáváme Ti díky a chválu za všechno to, co jsme se od Tebe naučili a co jsi Ty pro nás učinil. Prosíme o to v Kristově jménu. Amen.

¹⁹ Budeme číst Slovo z ev. sv. Jana 1. kapitoly, vy kteří máte Bible a chtěli byste číst společně se mnou nebo si poznamenat text. A budeme tento text číst ze Slova a potom se modlit, aby Duch Svatý vzal kontext z tohoto Slova a vyložil nám Ho. Můžeme Ho číst, my, kteří umíme číst, můžeme Ho číst, ale jenom Bůh nám může odhalit tento kontext. Tento text může být přečtený, protože je Jeho Slovem, ale potom musí být ten kontext daný Bohem. Tedy ev. sv. Jana, 1. kapitola a začneme od 28. verše a čteme do 32. včetně.

Toto se stalo... za Jordánem, kde Jan křtil.

Druhého dne spatřil Jan Ježíše, jak přichází k němu, a řekl: Hle Beránek Boží, který snímá hřích světa!

To je ten, o němž jsem řekl: Po mně přichází muž, který je přede mnou, neboť byl dříve já.

A já jsem Ho neznal, ale přišel jsem křtít vodou proto, aby byl zjeven Izraeli.

Přál bych si přečíst ještě jednou, ten poslední verš, 32. verš.

Jan tedy vydal svědectví: Viděl jsem Ducha, jak sestoupil jako holubice z nebe a zůstal na Něm.

20 Necht' by Pán teď přidal Své požehnání k tomuto Slovu. Přál bych si, abyste se snažili porozumět každému slovu, pokud můžete. Slyšíte mně dobře tam vzadu? V pořádku, slyšíte mně tam vzadu? Jestliže slyšíte, zvedněte svoji ruku. Dobře.

21 Nuže, toužím dnes dopoledne promlouvat k vám v podobenství a to takovým způsobem, že dokonce i ten nejvíce necírkevní člověk zde, bude tomu schopen porozumět. Nuže, přicházíme do sboru, abychom se napravili. Přicházíme, abychom se stali lepšími lidmi, lepšími křesťany, lepšími občany, lepšími otci, lepšími matkami, lepšími sousedy. Přicházíme, protože Kristus nám řekl, že když přijdeme a o něco poprosíme v Jeho jménu, kdekoliv bychom se shromáždili, třeba jenom dva nebo tři, On bude s námi a dá nám to. A tak co by mohlo být většího, co lepšího pro nás dnes, než vědět, že jsme ve sboru, abychom se polepšili a rozšířili naše poznání. Kolik z vás by řeklo: „Jsem zde právě kvůli tomu?“ Podívejme. „Já - já toužím po lepším porozumění.“ A my nemůžeme - nemůžeme mít lepší porozumění, dokud to... Jestliže máme pochopit Boha, musí to přijít z Božího Slova, protože to Slovo nám dal vlastně Bůh, aby nakrmil naše lačné duše. A Duch Svátý byl poslán, aby vzal to Slovo Boží a nakrmil nás tím Slovem. Rozumíte tomu? Vidíte my... Duch Svátý je poslán od Boha, aby vzal Slovo Boží a podal nám je, podle naší potřeby. Nu, já se tak těším, že se Bůh o nás tak postaral. Vy ne? Totiž, On nás bude krmit.

22 My jsme ovceři Jeho pastviny. Budeme trochu mluvit na toto téma, o ovcích. My jsme trojnásobnou Boží bytostí, a když On může mít nad námi svrchovanou kontrolu, může nás vést a námi řídit.

23 Nuže, tak se zalíbilo Bohu, že když On poslal Ježíše na zem, zalíbilo se Mu znázornit Ho jako zvíře a tím zvířetem byl beránek. Daleko zpět, na počátku, v zahradě Eden, jako předobraz na příchod Ježíše, obětoval Bůh beránka, jakožto náhradní oběť v předobraze Kristova příchodu. Nuže, vždycky jsem se pozastavoval, proč Bůh v předobraze znázornil Krista jako zvířátko, jako živočicha. Avšak docházíme k závěru, že Beránek, důvodem, proč On vybral beránka je to, že beránek je nejtišším, nejvlídnějším ze všech stvoření, které jsou na zemi. Není nic tiššího a vlídnějšího, než malý beránek, tak nevinný, tak nesamostatný. On - on není arogantní. On je jemným, tichým malým stvořením. A když Bůh chtěl světu znázornit Krista, znázornil

Ho jako beránka.

²⁴ Nuže, ale když Bůh, Bůh Otec, Jahve měl v úmyslu představit samého Sebe z Nebes, On byl reprezentovaný tím nejtišším, nejpokornějším ze všech ptáků létajících pod nebem, totiž holubicí. Není vlídnějšího ptáka, než je holubice. Prostudoval jsem si dost dobře život ptáků a divoké zvěře a holubice je velmi zvláštním ptákem, odlišným od každého jiného ptáka létajícího pod nebem. Holubice, to je mazlíček. Holubice je vlídná. A holubice nemá žluč, ona je jediným druhem z ptáků, který nemá žluč. Proto vlastně nikdy neuvidíte holubici nikde jinde, než tam, kde je zrní a semeno. Tedy...

²⁵ V korábu tam byla holubice. A s holubicí se setkáváme na mnoha místech v Bibli, jakožto se symbolem Ducha Svatého. A rovněž beránek znázorňuje na mnoha místech v Bibli Krista - ve Zjevení a k samotnému počátku až do 1. Mojžíšova, taktéž i holubice.

²⁶ V 1. Knize Mojžíšové byla holubice v korábu, seděla na hřadě společně s ostatními ptáky, létajícími ve vzduchu; jedním z nich byl krkavec, vrána. A vrána je jedním z nejmizernějších ptáků, kteří existují - vrána a sojka, Domnívám se, že to jsou nejmizernější ptáci, jaké můžeme nalézt. Vrána je pták, který má velice dlouhý život a ona (tak se říká), že se časem dožívá dvě stě až tři sta let, a vrána... Papoušek žije ještě déle.

²⁷ Ale holubice je jediným zvířetem, eventuálně jediným ptákem, který nemá žluč. Nuže, vrána by mohla zde usednout a požírat mršinu. Holubici neuvidíte nikdy v blízkosti mršiny. Ona to nemůže snést. Ona nemůže snést ve svém nose její zápach. Ona to zkrátka nesnáší, ona by z toho onemocněla. Nemůže snést nic, co podléhá hnilobě, zkažení. Ona to nemůže snést, proto by to nemohla ani pozřít. Kdyby to pozřela, okamžitě by ji to usmrtilo, protože trávení pokrmu záleží od průtoku žluči do žaludku - ona vlastně tráví pokrm. A jestliže není žluč, která by tam vešla a strávila to, pak by to tu holubici usmrtilo. Proto holubici nacházíme vždy tam, kde je něco čistého, něco zdravého.

²⁸ Nuže, vrána je jiná. Nuže, pozorujte prosím, vrána je předobrazem pokrytce. Vrána může usednout na mrtvé mršině a žrát tolik kolik chce a pak odletět na pole a žrát rovněž pšenici. Ale holubice nemůže pozřít pšenici a potom odletět na mrtvou mršinu.

²⁹ A tak pokrytec, člověk může být pokrytcem a jíst duchovní věci - i dobré i zlé věci. Ale opravdově znovuzrozený křesťan, nemůže tolerovat věci, které jsou zlé, on může jíst jenom dobré věci. Všimněte

si toho! Když vidíte člověka, který dovede chodit na taneční zábavy, vyjde z domu a pije, vyjde a žije v hříchu, a pak přijde do sboru a je možné, že křičí tak hodně, jako nějaký svatý - co to je? On je mrchožrout, může zároveň pojídat zkaženou i dobrou věc. Ale pravdivý křesťan nemůže více tolerovat tyto věci, on přešel ze smrti do života. A okamžitě by jej to odsoudilo, dokonce samotné pomýšlení na to by jej odsoudilo, že by od toho odvrátil svoji tvář a odešel. Ó, co je to za obraz!

³⁰ Nuže, beránek je velice jemným stvořením. On ne, on si nemůže sám sobě pomoci. Nemůže se spoléhat sám na sebe, protože on sám sobě nemůže pomoci. Před nějakým časem jsem šel tady přes pastvinu, chodil jsem tam na pochůzky a našel jsem malého beránka, a všechny jiné od něho nějak odešly a on byl celý zapletený v nevelkém klubku ostnatého drátu. A to malé bídné stvoření tam leželo, krvácelo a bečelo. A já jsem tam procházel a uviděl, že daleko ve stráni, okolo půl míle výše, je celé stádo ovcí. Nuže, on by tam byl stále ležel a vrány by mu vyklovaly oči, kdybychom ho odtamtud nedostali. Ale já jsem to malé stvoření odmotal a vzal je do náruče. Vůbec se nebránilo. Leželo opravdu tiše. Vzal jsem je do náruče. Snad poprvé měla lidská osoba na něm své ruce, ale on byl klidný. On byl ochotný být veden. Chtěl, aby mu někdo pomohl. Doufám, že to vidíte. On byl ochotný a nezkoušel se stavět na odpor kopnout nebo kousnout. Beránci nekopou, ani nekoušou; oni se prostě upokoří. A to malé stvoření - zanesl jsem ho výš, postavil jej doprostřed těch ostatních ovcí. Za několik minut jej našla jeho matka, jak on byl šťastný! Nuže, jaký je to předobraz Beránka Božího!

³¹ Vy víte, že tam, kde zabíjejí ovce, víte, kdo vede ovce k řeznickému špalvu, je to kozel. Avšak kozel vede ovce přímo po rampě na jatka a potom ve chvíli, kdy nasměruje ovce, aby vešly na rampu nahoru, uskočí stranou. Ale, ach, oni říkají, že když chtějí zabít kozla, tak kope jak šílený. Rozumíte?

³² A tak to vlastně dělá ďábel. Bude se snažit vést Boží děti do té nejhorší bryndy, ale když přijde řada na něj, aby zemřel, určitě bude kopat a rámusit. Takovým způsobem to dělá ďábel. A svého času, vlastně tímto způsobem, nějaká mladá rozmarná dívka nebo mladý výrostek, s krabičkou cigaret nebo s lahví whisky svede mladou dívku, něčího beránka, svede jí na scestí. „Ó, to je v pořádku. Na těch všech svatouškovských žvástech o církvi není nic pravdivého.“ Ale když jednou uhodí smrt na toho chlapce, uslyšíte jej po celém kraji kvičet

a naříkat. A takovým způsobem to dělá ďábel.

³³ Ale beránek je tak vlídný, že on může být veden. A to je důvodem proč Bůh představil Krista jako Beránka a samého sebe jako holubici. A onoho dne, když Jan pokřtil Ježíše v řece Jordán, byla to jedna z největších událostí, jaká kdykoli se stala, ona se udala právě tam. Všimněte si, jak nádherné! Beránek nejtíší ze všeho stvoření země a holubice nejtíší ze všech ptáků na obloze. Nuže, je to jediný způsob, jak se oni mohli sjednotit. Je to jediný způsob, jak mohla vůbec holubice sestoupit na beránka. Nyní, když holubice sestoupila dolů, Jan uviděl Ježíše a řekl: „Hle, Beránek Boží, kterýž snímá hříchy světa.“ A Jan řekl: „Skládám svědectví, že jsem viděl Ducha Božího jako holubici sestupující dolů a zůstávající na Něm.“ Haleluja! Tady to máte. Holubice a beránek sjednocení spolu. To je, když Bůh a Člověk se stali jedno. Tehdy, když se nebesa a země spolu objaly. Haleluja! Tehdy, když se Bůh stal tělem, když Bůh sestoupil dolů a z podoby Ducha se stal Člověkem, a bydlel mezi námi. Tehdy, když se celá věčnost spolu objala. Tehdy, když se padlý lidský rod Adama a Bůh Jahve a také všichni andělé sešli spolu, když Bůh a člověk se stali toho velkého památného dne jedno, když Jan pokřtil Ježíše.

Nuže, co kdyby oni byli vlkem? To sladké vrkání holubice by nemohlo nikdy stanout po boku vlka.

³⁴ Není nic hezčího, než pozdě k večeru poslouchat chvíli starou hrdličku, která tam sedí a vrká. Když jsem ztratil ženu i dítě... Nechtěl jsem, aby někdo věděl, co jsem dělal. Nasedal jsem obvykle do svého starého auta a jezdíval jsem na druhou stranu tou cestou zde a vysedl jsem tady někde kolem hřbitova Valnut Ridge, sedával jsem tam vedle stromu a díval se na hrob. Prostě jsem se jich nemohl vzdát. Zdálo se mi, jako bych už to déle nemohl snést. Uložil jsem tam moje nemluvnátko, ležící nyní tam, ono mělo osm měsíců. Jak vždy zvedala svoje malé ručičky a chtěla na mně dosáhnout a já jsem foukl do trubky nebo jsem jí něco řekl a ona začala blábolit: „gu - gu,“ a zvedala svoje malé ručičky. A já jsem seděl vedle stromu, obvykle když se už schylovalo k večeru. A obvykle tam byla stará holubice, která tam sedávala v křoví a začínala vrkat. Och, ach! Jednou jsem se zamyslel nad tím, jestli to nebyla nesmrtelná duše mého dítěte, která se vrátila, aby si se mnou promluvila. Není nic sladšího, než to vrkání holubice. Jak je milující! Ona přináší novinu. Jak ona usiluje přinášet mír! Vstaň brzy ráno a běž tam do toho křoví, kde bydlím, jaká to naplňující pokojem věc, tomu naslouchat! Ty holubice tam sedávají na tom

velkém vysokém stromě a vrkají na sebe.

³⁵ Jednoho dne, tam v blízkosti bratra Coxe, stará matka holubice měla dvě malá holoubata. A ony sedávaly úplně ve štítě budovy, aby je nemohly chytit kočky. A stará matka holubice jim přinášela pokrm. Pak ona slétávala dolů a brala je nahoru na strom a ony tam seděly a objímaly se vzájemně svými šíjemi a vrkaly a lísaly se celý den, dvě malá milá holoubata.

³⁶ Přemýšlel jsem o tom, jak Bůh (holubice je takovým milujícím ptákem) a ta holubice, Bůh se dvoří svým lidským stvořením... Bůh chce být milován. Bůh tě chce milovat. „Bůh tak miloval svět, že dal Svého jednorozeného Syna, aby každý, kdo v Něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“ Nechť je požehnaný Pán! Potom Bůh, toužící milovat, On musel do někoho... udělat něco milování hodného. On musel udělat něco tak jemného, jako byl On sám. On musel stvořit něco, co by mohlo být milováno. On musel udělat něco podle Své vlastní povahy.

³⁷ Nedovedl bys milovat nic, co by nebylo podle tvé vlastní povahy. Milování se musí sjednotit s láskou. Manžel a manželka se musí navzájem milovat, pokud mají dosáhnout úspěchu. Rodina se musí milovat vzájemně, pokud mají dosáhnout úspěchu. Tak být milován. Hledáš všude a nacházíš dívku, chceš, aby byla tvou ženou, kterou miluješ. Ona hledá a nachází manžela, kterého by mohla milovat.

³⁸ Bůh hledá a snaží se nalézt duši, kterou On může milovat. A tak On zobrazil samého sebe zde na zemi jako milou holubici a milého beránka. Jestliže by ten beránek přebral jenom na jednu minutu povahu vrčícího vlka, pak by ta holubice musela okamžitě odletět, ona by musela odletět pryč.

³⁹ Ale beránek, on nemá žádné veliké myšlenky o sobě. Beránek má jednu věc, když je ztracený, tak je beznadějně ztracený. Ovce nedovede nalézt cestu zpět. Proto ji vede kozel na smrt. Ovce, která je ztracena, nedovede nalézt cestu. Proto nás Bůh, připodobnil k ovcím. Když jsme ztraceni, tak jsme ztraceni. Není žádný způsob, jak bychom se mohli nalézt. A je jenom jediný způsob jak to docílit a to podrídit se Pastýři stáda, aby nás On vedl.

⁴⁰ Nuže, jak jsem již upozornil, ten Beránek a ovce společně... spíše Beránek a Holubice společně, oni se stali jedno. Sledujte tedy, jak Holubice vedla Beránka, Syna Božího. Jak jemný On byl, u vědomí, že jde na porážku. Jak On byl milý, nikdy se nesnažil udělat něco sám,

nesnažil se být soběstačný. On řekl: „Nedělám nic, dokud Mi to nejprve neukáže Otec a Otec přebývá ve Mně.“

⁴¹ Nuže, další vlastnost beránka je, že beránek je ochotný vzdát se svých práv. Nuže, Bůh chce, abychom byli beránky, ale mnohokrát je to tak, že se nechceme vzdát svých práv, ztratit svá práva. A tak mnozí z vás říkají: „Dobře, mám na to právo, bratře Branhame.“ To je pravda, ale jestlipak jsi ochoten přijít o svá práva? Jestlipak jsi ochotný zříct se svých práv, aby tě Bůh mohl vést? Tak to je dnes v našich církvích, ve velké většině, že vlídnost Beránka Božího... Měli bychom být beránky, ale stali jsme se vším možným, jen ne beránky. A z toho důvodu, jakmile zaujmeme takový postoj, holubice Ducha Svatého odletuje a opouští nás.

⁴² Kdyby Beránek Boží zavrčel třeba jen jednou jako vlk, nebo udělal něco v rozporu s tím, co by dovolila milá Holubice, Holubice by odletěla. Okamžitě by odletěla.

⁴³ A proto se dnes dívíme: „Co se to stalo s tou letniční církví?“ Je to proto, že jsme přijali jinou povahu. Přijali jsme takovou povahu: „Požadujeme naše práva. Budeme dělat to, o čem víme, že je to správné.“ A stáváme se arogantní. Stáváme se nepřátelští. Stáváme se lhotejní. Vpustili jsme dovnitř hněv. Vpustili jsme dovnitř sobectví.

⁴⁴ Beránek, když nastane čas... On má svoji vlastní vlnu, to je jeho právo. On vlastní svoji vlnu, ale oni vezmou beránka a hodí ho na stůl a svážou mu nohy. Vůbec nekope, ani se neprotiví. Vy mu prostě berete jeho práva, protože on je beránkem. Nemůže nic jiného udělat, protože to je jeho povaha. Ale vejdi jednou do cesty křesťanovi a ihned zjistíš, jestli je beránkem nebo kozlem. Zkříž mu jednou cestu a zjistíš, kým on je. A to je příčinou, proč jsou dnes naše církve v takovém stavu, v jakém jsou.

⁴⁵ Sami jsme se nazvali beránky Božími. Současné ženy i muži začali postupovat všelijakým způsobem, jenom ne takovým, jako beránci Boží. Podívejte se na ně, chodí po ulici v šortkách, s nakrátko ostříhanými vlasy, s loknami po celé hlavě. A před několika léty, člověk je nabádá... vy, oni... nebylo možné je přimět k tomu, aby to udělali. A potom se dívíte, proč je církev v takovém stavu, v jakém je, je to proto, že jste si osvojili povahu vlka nebo kozla, místo zachovávání tiché jemnosti. A vy říkáte: „To je moje výsada, bratře Branhame.“ Víím, že to je vaší výsadou. „Holiči stříhají vlasy. A když holič chce stříhat vlasy, proč já na to nemám právo?“ To souhlasí, je to vaše americká výsada. Ale jestlipak jste ochotni zřici se jí, abyste se stali

beránkem? Jste ochotni podržít sami sebe?

46 A vy ženy, nedávno jste chodily po ulici... Je to směšné, když se díváme, jak se ženy dnes oblékají. Nemluví o prezbiteriánkách a metodistkách, mluvím o vás, ženách svátosti. Chodíte po ulici a je to...

47 Mám malý křížek, pověšený vpředu mého automobilu a někdo mi řekl: „Billy, víš, že je to katolický symbol?“

48 Odpověděl jsem: „Kdy obdrželi katolíci předkupní právo na kříž?“ Nikdy! To není symbol katolické víry; to je symbol křesťanské víry. Katolická víra, to je nějaký zemřelý svatý, Marie, nebo nějaká zemřelá osoba, kterou oni uctívají. My neuctíváme zemřelé lidi. Neuctíváme svatou Cecílii, ani všechny ty různé svaté. To je katolicismus, který je vysokou formou spiritismu. Ale kříž reprezentuje Toho, který zemřel a znovu povstal.

49 A já jsem řekl: „Mám ho tam, když se dívám na ulici. Před dvaceti pěti nebo třiceti lety, když jsem málem ztratil zrak, slíbil jsem Bohu, jestliže uzdraví moje oči, budu se dívat jenom na správné věci.“ A já jsem řekl: „Kamkoliv se člověk podívá, je to tak bezbožné, ženy napůl oblečené a nahé ženy, ležící na dvorcích a všude. Dívám se na kříž, namísto okounění se a připomínám si, co Kristus pro mne udělal a odvracím svoji hlavu od těch věcí, které jsou z ďábla.“ Haleluja!

50 Tak tedy lidé, neříkejte mi, že to jsou „prezbiteriáni, katolíci,“ to jsou letniční! Amen. Říkáte: „Mám na to právo, bratře Branhame.“ To souhlasí, ale kdybys byl beránkem, zřekl by ses svých práv. A když začneš jednat tímto způsobem, Duch Svatý, ta něžná Holubice odletuje pryč. Ona se nenechá tebou hanobit. Ne, ne, ne. Nikdy si nemyslí, že můžeš jednat takovým způsobem a uchováš si Ducha Svatého. To není možné! Bible to říká. Musíš se zříct svých... Jakže, říkáte: „Jiné ženy to také dělají.“

51 A ty muži, ty bídný, chudý, změkčilý, zženštilý člověku, ty, který dovoluješ dělat své ženě něco takového, to svědčí o tobě, z čeho jsi zformován. To je důkazem toho, že nemáš Ducha Svatého, i když vyznáváš, že Ho máš, jinak bys měl v sobě dostatek něčeho, co by jí přimělo, aby vystupovala jako dáma, tak dlouho, jak ona s tebou žije. Amen. To zní staromódně, sarkasticky. Ale to, co je dnes církvi zapotřebí, je staromódní ždímání skrze Ducha Svatého, pověšení a sušení a vyžehlení Duchem Svatým. Určitě!

52 Do jakého stavu se dostal svět! Jak oni vycházejí na ulice a jak

tam rádi! Jak to, že ve středu večer přilepíte svoji hlavu k televizi a nejdete do sboru! Jak to, že vy... jakže v celé zemi není dítěte, které by nevědělo všechno o tom, kdo je David Crocket. A ta strašná lež, která mluví, že on zabil medvěda ve věku tří let, víte, to je lež, ale vy dovolujete vašim dětem, aby jejich hlavy byly plné nesmyslů. A není ani jedno procento ze sta, které by cokoliv vědělo o Ježíši Kristu. Je to proto, že tento svět se stal zkažený! Tento národ je již tak absurdní a tak daleko od Boha, zavrhl Ducha Svatého.

53 Ó, říkáte: „Chodím do sboru a křičím.“ Je možné to dělat. Ale pokud se ten něžný Beránek Boží neusadí ve tvém srdci a neočistí tvůj život tak, že budeš jednat jako jiná osoba, nic ti nepomůže napodobování křesťanství. Ty Ho musíš mít. Amen.

54 Vstoupil jsem nedávno zde do domu navštívit nemocného člověka a jistá paní ležela, seděla tam. A malý nenapravitelný Oswald vešel dovnitř, v klobouku nasazeném na křivo a řekl: „Mami, už máš hotový oběd?“

55 Ona řekla: „Miláčku, neměli jsme čas,“ řekla, „dnes dopoledne připravit nějaký oběd.“ Řekla: „Připravím ti obložený chleba,“ řekla, „tam je několik pomerančů.“

56 Přistoupil tam, vzal do ruky pomeranč, podíval se na něj, kousl do něj, praštil s ním o stěnu tak prudce, jak jen mohl, šťáva stékala dolů, řekl: „Jestli je to všechno, co tady máš, pak odejdu,“ asi takto.

57 Pomyslel jsem: „Ó, Bože, měl bych ho dostat na pět minut do ruky!“ Hoši, já bych mu dal takový výprask, jaký mu do té doby ještě nikdo nedal! Ale oni tam leží a je jím líto děcka. Je mu zapotřebí, staromódního vyčinění kůže. Je nám zapotřebí několik staromódních domů a několik kazatelů, kteří stanou za kazatelnou a budou kázat pravdu a předloží jí tam, kam patří. Amen. To je pravda. Ó, ach!

58 Malá Marie dupnula svoji nožkou, ohrnula svůj nos a vyšpulila své malé, trochu namalované rty, (tím nesmyslem od Max Faktoru) pozvedla svou malou hlavu a vyšla z domu. Jaká hanba! Jak jsou děti neposlušné! Bible říká, že budou takové. Písmo mluví, že budou takové. Jak budou postupovat, co budou dělat a ty věci, které se dnes dějí ve světě, děje se tak proto, že zarmoutili Ducha Svatého a On odešel.

59 Před několika léty. Budu nyní za několik dnů sloužit bohoslužbu při příležitosti prvního vylíti Ducha Svatého v Americe, v tomto roce uplyne padesát let od shromáždění na staré ulici Azusa, ve

shromáždění letničních v Los Angeles, kde oni prožili první vylití Ducha Svatého, když se lidé společně shromáždili. Když Kristus sestoupil dolů mezi tyto lidi, oni byli pokojní, tak mírumilovní. Žili bohabojným životem. Žili posvěceným životem. Byli ochotní se poddat. Byli ochotní být vedení Duchem Svatým. Nestarali se o to, co o nich lidé mluvili, oni byli „staromódní,“ lhostejno, zda je někdo nazýval blázny co na tom, byli ochotni být vedení Duchem Svatým.

⁶⁰ Ale dnes, ó, ach, s pudrovacím práškem, s krabičkou make-upu a v šortkách na sobě vycházejí na ulice, jaká to hanba! A oni se nazývají „s Duchem Svatým.“ Ó, vy mluvíte: „Ale já jsem mluvil v jazycích.“ Ano, i ďábel to rovněž činí. „Ó, já jsem křičel.“ Ďábel to činí také. Ďábel dovede napodobit všechno, co má Bůh, kromě lásky, lásku on nedovede napodobit. Ano.

⁶¹ A víte, jakmile začneš dělat tyto věci, odstraňuješ závory, začneš s kompromisy, pak v církvi povstanou malé kliky a jeden řekl: „Víte, prostě pastor je takový a takový,“ nebo „Diakon je takový a takový.“ A dříve, než si to uvědomíte, dali jste tomu poslech! A kvůli tomu máme tak hodně problému, protože jste začali poslouchat ďábla a vrčet, místo toho, abyste poslouchali tu něžnou Holubici, Ducha Svatého, Holubici Boží, která by vás provázela a řídila, milovala a dávala vám požehnání.

⁶² V tu chvíli, kdy upadneš do křečovitého hněvu, Holubice okamžitě odlétává. To je pravda. Ona to nemůže snést. Její povaha je jiná. Ó, ona to vše nemůže snést. A když začneš pomlouvat svého souseda, ona to nemůže snést. Prostě se s tím neshoduje. Prostě odletuje a odchází pryč. Nemůže to prostě déle snést. Holubice je něžná. Holubice je tichá a holubice, ona nemůže zůstat na něčem, co nemá stejnou povahu.

⁶³ Nuže, Bůh tě může učinit jinou povahou, muži nebo ženo, může ti dát jinou povahu. A vy říkáte: „Dobře, bratře Branhame, co můžeme udělat v této věci?“ Staň se prostě znovu beránkem. Jsou pouze dvě zvířata, která se kdy mohou sdružovat, je to holubice a beránek. Holubice nepřijde k nikomu jinému, než k beránkovi. A jestliže ty ses stal kozlem, tak se zbav toho starého ducha kozla. To souhlasí. Jestliže se staneš čímkoliv jiným, ona Tě opustí. Jestliže se stáváš klevetníkem...

⁶⁴ Jednou jsem v jistém městě kázal tak tvrdě, jak jsem jen mohl a byly tam tisíce lidí. Udělal jsem výzvu k oltáři. Myslel jsem, že jsem objal celý okruh hříčů, že jsem vyjmenoval všechno, na co jsem si jen

mohl vzpomenout. Toho večera, když se skončilo shromáždění, přišla mladá, velmi nedůtklivá žena a řekla: „Dobře bratře Branhame, velice se těším, že ses mne dnes večer nedotknul.“

Myslel jsem si: „To musí být opravdová křesťanka.“

Řekla: „Ty ses mne dnes večer nedotknul.“

⁶⁵ Řekl jsem: „Dobře, skutečně se těším, když to slyším, paní, musíš být velice blízko Království Božího.“ Ona začala přešlapovat.

⁶⁶ Stála tam nějaká drobná paní. Řekl jsem jí: „Poslyš, znáš tu ženu?“

„Ano.“

Řekl jsem: „Ona musí být opravdová křesťanka.“

⁶⁷ Řekla: „Zapomněl ses dnes večer zmínit o jedné věci, bratře Branhame a sice o klevetnictví. Ona je největší drbna v tomto kraji.“ Zde to máte, to je to, vidíte.

⁶⁸ Ale, když jde o jednu z těch věcí, bez ohledu na to, jestli se kazatel zmíní o tom za kazatelnou nebo ne, když vidíte ty tělesné, světské věci, dokud je tolerujete, jste oddálení od Boha a Duch Svatý se bude držet zdaleka. A proto ta shromáždění už nejsou taková jako kdysi. Z toho důvodu, se dnes lidé v Tabernáklu neobracejí na víru. Kvůli tomu již více nejsou v zemi velká stanová shromáždění, poněvadž jsme zarmoutili tu milou Boží holubici a ona odletěla. Tak je to. On nebude s námi tak dlouho, dokud se budeme pomlouvat: „Chceme dělat svoji vlastní vůli.“

⁶⁹ Nuže, chci, abyste pozorovali, že Beránek byl mlčícím Beránkem. Bible říká: „On neotevřel úst svých, jako ovce před těmi, kteří jí stríhají, On oněměl.“ On neotevřel Svých úst. Nebyl člověkem, který chce svá práva. Nikoliv. On byl ochoten zříci se svých práv. On byl mlčícím mužem.

⁷⁰ Ale dnes, ó, ach, jak si zakládáme na našich rozdílech! O, ach! „Já ti říkám, ať jenom někdo něco řekne, přiskočím a pustím se do něj, člověče, rozdrťm ho na padrtě. Řeknu to tomu starému pokrytci, až ho uvidím! Jenom počkej, až se s ní setkám! Chvála Bohu, haleluja! Ne, ne!“ Holubice okamžitě odletuje a odchází. Je to tak. Duch Svatý není více s tebou, pokud to cítíš takovým způsobem. Jenom si to poznamenej do své knížky, On s tebou nezůstane. Duch Svatý prostě nezůstane tam, kde se nachází takový druh ducha. Musí to být duch

beránka, milý duch, jinak On s ním nezůstane a tím to všechno hasne; jestliže on není milý, tichý, vedený Duchem Svatým. A jestliže cokoliv přichází, on se toho ani nepovšimne, jednoduše jde dál. Rozumíte? A v té chvíli, kdy se to začíná odchylovat, víte, to je právě...

71 Když se odvracíš stranou... Víte, první hřích měl počátek, když se člověk odvrátil na okamžik stranou. Věděli jste to? Bible tak mluví. Eva se odvrátila stranou jenom na chvíli, aby poslouchala, co jí chtěl satan říct a on ji před očima vymaloval tak krásný obraz, že si s určitostí myslela, že je to pravda. A ona ho poslechla.

72 A jediná věc, které chce satan dosáhnout, je prostě odvrátit tě stranou, jenom na několik minut. On může vymalovat obraz a říct: „Nuže, podívej se tady. Víš, bratře, víš, sestro, kdyby byli správní lidé, nedělali by to. Kdyby to jenom udělali právě tady, víš.“ On to pro tebe může udělat tak skutečným, že se to stane skutečně pravdou. To je pravda! Ale pamatuj, je to ďábel!

73 Nedbám na to, jak jsou podlí, jak hluboko upadli do hříchu, tvým úkolem je objet je svou rukou a pozvednout je díky lásce Boží. Kde jsi byl, když tě Holubice Boží pozvedla z blátivé hlíny? Je to tvým úkolem, můj příteli. Tento svět umírá z nedostatku trošky lásky. Ten...

74 Chci, abyste si všimli toho zvířete, toho malého zvířete, byl to mlčící beránek, protože to ne... když Mu zlořečili, On neodpovídal zlořečením. Nestěžoval si a nehádal se, nepřel se, nerozčiloval se, nedělal to. Když někdo... Když Mu zlořečili, On neodpovídal zlořečením. Neotevřel Svých úst.

75 Ale ať ti někdo něco udělá nebo mi, ó, aj, nafukujeme se jako ropucha, která sežrala brok, nadýmáme se jako starý houser. „Říkám ti to na rovinu, on mi znovu šlápl na prsty, už nikdy více nepůjdu do té staré církve. Ne, pane! Díky Bohu! Haleluja! Nazaréni mně přijmou, Poutníci svátosti mně přijmou. Haleluja. Už to více nebudu muset dělat.“ V pořádku, Holubice odletuje.

76 „Víš co? Jestli ten starý pokrytec chodí do té církve, tak už tam nikdy více nepůjdu. Díky Bohu, já to nikdy neudělám.“ Když tě zasáhne ta věc, ten starý vrčící vlk, Holubice odlétává. To je pravda. Potom Duch Svatý odešel.

77 Pak se divíš, co se to s tebou děje. Divíš se, co se děje s církví. Divíš se, co se s tebou děje. Proč nemáš vítězství, jaké jsi kdysi míval? Ty jsi změnil svou povahu. Stal ses kozlem, místo toho, aby ses stal beránkem. Stal ses něčím jiným, jenom ne beránkem.

78 Ty musíš dostat toho opravdu tichého Ducha. „Nechť mne všude vede Duch Svatý, Bože, já miluji každého hříšníka bez ohledu, kde on je.“ Když se taková věc najde v lidském srdci, pak spatříte, že se něco děje, s tvou duší.

79 Říkáte: „Dobře, bratře Branhame, existuje nějaké řešení pro to?“ Ano, staň se jen beránkem, to je všechno. Říkáš: „Dobře, bratře Branhame...”

80 Potkal jsem onehdy večer v Shreveportu mladou paní. Billy a já jsme se vydali po skončení bohoslužby do lokálu, abychom si dali obložený chlebiček. Přišla tam pěkná mladá žena, pravděpodobně mladá dívka, asi tak dvacetiletá nebo tak nějak, pěkně oblečena. Posadila se. Zpozoroval jsem, že se stále dívala na druhou stranu. Já jsem pokračoval v jídle. Za několik minut přišla nějaká paní. Řekla: „Dobrý den.“ Oslovila ji. A vím, že ta paní tam, to je sestra Davisová. A ona a ještě jiná paní z modlitebny Života, znal jsem je dobře, přišla a dala se se mnou do řeči. Pak mladá paní sedící naproti, řekla: „Bratře Branhame, to bylo dnes večer pěkné poselství.“

81 Řekl jsem: „Jak se máš, sestro?“ Řekl jsem: „Velmi ti děkuji.“ A řekl jsem: „Jsi členkou modlitebny Života?“

82 Řekla: „Jsem.“ Řekla: „Viš, bratře Branhame, mohla bych zpívat ve sboru, ale oni tam zavedli opatření.“ Řekla: „Tolik let jsem se učila zpívat a všechno možné.“ Řekla: „Zpívala jsem sóla a zpívala jsem různé písně.“ Řekla: „Ale já jsem nemohla zpívat, protože oni tam mají opatření, že žádná žena, která se líčí, nemůže zpívat ve sboru.“

Řekl jsem: „Dobře, chvála Bohu za modlitebnu Života!“

83 Řekla: „Dobře, řeknu ti, bratře Branhame,“ řekla: „Jsem křesťanka.“

84 Řekl jsem: „Proto sestro, běž domů a umyj si tvář, jakýmkoliv prostředkem.“ Řekl jsem: „Snad mi nechceš říct, že kvůli tak nepatrné věci, jako je nošení toho nesmyslu na svém obličejí...“

85 A mohu vám dokázat, že to pochází z ďábla. Mohu vám dokázat, že nic v... Počátek toho byl u pohanů. A jak dlouho to nosíš, je to znamení pohanů. Nuže, vrátil jsem se z Afriky a byl jsem v džunglích Hotentotů a zjistil jsem přesně, odkud pocházejí náušnice, odkud pochází všechen ten nesmysl a všechno toto, hodně šperků otočených kolem krku a uši a všechno možné, odkud se to bere. Je to pohanské. A Bible nechce, aby křesťan byl pohanem. I ty nechceš... Neříkám, že

jsi pohanem, protože to činiš, ale vypadáš jak on. Je to proto, že tvůj pastor ti neřekl pravdu. Bible to říká.

⁸⁶ A nyní říkáš: „Bratře Branhame, myslím, že když mám krátké vlasy, dělá mi to chládek a tak dále.“ To je pravda, ale jestliže máš dlouhé vlasy, budeš mít větší chládek. Ony ti odvedou teplo z tvé šíje a přikrývají ji a dělá to dobře.

⁸⁷ Tak tedy, víte, co říká Bible? Muž má právo se rozloučit se svou manželkou a rozvést se s ní, jestliže si ona stříhá své vlasy. Jestliže si stříhá své vlasy, je to důkazem toho, že je vůči němu nevěrná, Bible to říká, 1. Korintským 12, můžete se přesvědčit, zda je to pravda. Ta, která... Žena, která si stříhá své vlasy, hanobí svoji hlavu, kterou je její manžel. A jestli je nečestná, měla by být rozvedená a oddělená. To je pravda. Ale vidíte, pastor vám nikdy neřekne o těchto věcech. A to je příčinou, že to děláte takovým způsobem. A muž, Bible říká...

⁸⁸ Před nedávnem zde nějaká napsala, a řekla: „Bratře Branhame, ty halenky, které mohou dnes ženy dostat,“ řekla, „jsou takové, stěží lze nalézt slušné halenky a jistě to bude s námi křesťanskými ženami v pořádku nosit tyto dakronové, nylonové a kdo ví jaké?“

⁸⁹ Řekl jsem: „Podívej se, sestro, v tom je háček. Jedna věc v tom je jistá. Můžeš učinit toto: Jestliže si nemůžeš takovou koupit, prodávají se šicí stroje, můžeš si ji ušít.“ Řekl jsem: „To je pravda, tak, aby vypadala...“ Jsem přesvědčen, že dobře víš, že to co je ve tvém srdci se vyjadřuje navenek. To, co děláš a způsob, jakým postupuješ, ukazuje na to, co v tobě je.

⁹⁰ To je důkazem, že všechno to vrčení a rozčilování se, hašteření a kousání se a také řádění v rámci církve, to je to, co narušuje církev. To znamená, že ďábel vešel do tebe a to nasvědčuje tomu, že Duch Svatý tě opustil. Nuže, já vím, že to z někoho z vás vypálí dehet, ale je to zapotřebí. To je povinnost... Proto to bylo řečeno; nebýt chytrým, nejednat vychytrale, ale říci vám, v čem vězí problém, protože jednoho dne tam budu muset stanout a zodpovídat se za vás. A proto jakým způsobem postupujete a co děláte, to ukazuje na to, kým jste. A jestliže dáváš průchod své staré náladě a jednáš zlobivým způsobem a odcházíš a rádiš nebo kritizuješ nebo jednáš vulgárně nebo jiné nesmysly, je to důkazem toho odkud to pochází.

⁹¹ Proto je třeba udělat jedno, zbavit se toho a Holubice se vrátí zpět do tvého srdce. Když holubice vyletěla z korábu, ona byla vypuštěna. Ale vrátila se zpátky a klepala na dveře korábu, dokud ji

Noe nepustil dovnitř. Duch Svatý je tady. Duch Svatý chce vejít dovnitř. A to je dnešní problém, že Duch Svatý, On neodešel od tebe navždy. On prostě sedí někde venku ve větvích stromů, připravený přiletět nazpět a vejít do tebe a dát ti lásku a mír a radost, jakousi obvykle měl. Samozřejmě On je. On je připravený udělat to. On to chce udělat. On po tom touží. Ale ty Mu to nechceš umožnit.

⁹² Nuže, nemluvím k vám, cizím. Nevím, co váš pastor... Mluvím k Branhamově modlitebně. Nemluvím k vám lidem z jiných církví. Mluvím k Branhamově modlitebně. O to vlastně tady jde.

⁹³ To vlastně přinutilo holubici k tomu, že odletěla. Nechtě jenom někdo začne něco nevelkého v rámci církve a dříve, než si to uvědomíš: „Ó, je to tak? Ó, udělal to? Ty jsi to tak nemyslel?“ Pak Duch Svatý odchází, odletuje, On prostě nemůže snést takový druh ducha. Jakmile tě opouští povaha beránka, Duch Svatý odešel. To je pravda. A o to vlastně dnes jde. Proto jsou dnes lidé v takovém stavu, v jakém jsou, protože dovolili zlému duchu vejít do svých srdcí, do svého života. Nuže, to je příčinou, proč máme...

⁹⁴ Bible říká, že z toho důvodu, je tolik nemocných a trpících mezi námi, z důvodů takových věcí. Musíme být milí. Musíme být pokojní. Musíme být beránkem, aby holubice mohla zůstat s námi.

⁹⁵ Nuže, pamatujte, Holubice přijde. On řekl: „Ó, bratře Branhamo, nemluv mi, že jsem vůbec nepřijal Ducha Svatého. Haleluja! Tehdy onoho večera... Jedné noci, ó, když On vstoupil dovnitř, mohl jsem prostě chodit...“ Samozřejmě to byl On! „Ó, cítil jsem se tak dobře, cítil jsem se tak, že bych mohl vzít každého malého ptáčka ze stromu a objet ho a milovat ho. Největší ničema, který mi vždy dělal všechno možné, cítil jsem, že bych ho mohl vzít do náruče a objet ho. Ó, bratře Branhamo, jak já jsem se cítil!“ Samozřejmě, to byl Duch Svatý.

⁹⁶ Ale vidíš příčinu, proč On u tebe nemohl zůstat. Ty jsi tehdy byl beránkem, ale když ses stal vlkem, On musel odletět. Nic zlého nebylo u Holubice, tady jde o tebe a ty jsi dovolil tomu duchu vstoupit do svého nitra. „Já jsem ho vpustil, bratře Branhamo?“ Ano, když jsi začal poslouchat ty klevety, když jsi poslouchal ty lži, když jsi začal mluvit: „Mám na to právo!“

⁹⁷ Nemáš žádné právo! Jsi vykoupený za cenu, byla to cena drahocenné krve Syna Božího. Nemáš legální právo. Haleluja! Jediné právo, které máš, je přijít k prameni naplněnému krví, plynoucí z žil

Emanuela, když se hříšníci ponořili v tom proudu, byli zbaveni všech svých vin a skvrn. Ano. To je jediné právo, které máš, poddat svou vlastní vůli Bohu a potom, od té chvíle tě řídí Bůh. To je důvod, že to shromáždění... To je důvodem tolika podivných věcí. Duch Svatý půjde na místo... Duch Svatý řekl: „To není v pořádku. Ukonči to shromáždění, odejdi na druhou stranu.“ A já je rovněž ukončím, bratře a hned půjdu dále. To souhlasí, protože člověk musí být veden Duchem Božím. A je jenom jeden způsob, jak být vedený Duchem Božím, to je být stále milým a nevědět všechno.

98 Ó, myslíš si: „Vím toho hodně.“ Ano, tvůj mozek je celý podnícený a on dokonce ani nemůže sám fungovat. Znáš všechny knihy a všechny odpovědi, i celý řecký a židovský jazyk, takže nemáš místo na hradě pro holubici, kde by mohla usednout. Je to pravda. Ale ty to všechno víš a pak tě nemůže holubice vést, protože víš příliš hodně.

99 Beránek netvrdí, že všechno ví. On musí mít někoho jiného, který by ho vedl. Sláva! Tak je to. On neví nic! Amen. Vím pouze to, že Ježíš Kristus umřel, aby mně spasil.

100 Tam v Kalifornii chodil jeden člověk, měl vpředu tabulku, na které bylo uvedeno: „Jsem hlupákem pro Krista“ a na zádech druhou mluvící: „Pro koho hlupákem jsi ty?“ To je pravda. Staň se hlupákem pro svět, abys mohl být veden Duchem Svatým, protože synové a dcery Boží jsou vedeni Duchem Svatým. Římanům 8, 1. říká: „Proto již není žádné odsouzení pro ty, kdo jsou v Kristu Ježíši, kteří ne podle těla chodí, ale podle Ducha,“ nechodí podle vlka, ale podle holubice. Amen.

101 Doc měl ve zvyku zpívat píseň: „Naplň moji cestu každý den láskou, když chodím s nebeskou holubicí, dovol mi jít, celý čas s písní a s úsměvem, naplň mou cestu každý den láskou.“ Jaký to bude pokojný den pro Branhamovu modlitebnu nebo pro každou jinou církev nebo pro každého jednotlivce, když pozbydou svá práva, aby se stali beránkem.

„O co tu jde, bratře Branhame?“

102 Vrať se zpět k beránkovi, vrať se zpět, aby ses stal vlídným, vrať se zpět, abys nic nevěděl, vrať se zpět, aby ses podřídil Kristovi. Nesnaž se snad něco vědět. Chod' prostě tiše, pokorně, něžně a Holubice tě povede. Ale, kdykoliv začínáš naslouchat těm klevetám, kdykoliv upadáš do hněvu, kdykoliv si začínáš myslet, že máš právo dělat to a dělat ono, Holubice prostě odletuje a odchází. Pak už ji více nemáš. Nuže, Ona dnes dopoledne není tak daleko od tebe, církvi. Sedí

tam na větvi pokoje a čeká na to, až bude tvoje povaha přeměněna. Amen.

¹⁰³ Co je ti zapotřebí, je podřídit všechna svá práva a dovolit Bohu, aby tě položil a ostříhal ze všech tvých práv. Amen. Můžeš si představit obyčejného prostého beránka, všechna jeho vlna visí na něm? To jsou jeho práva, ano, (Bratr Branham napodobuje funícího beránka - vyd.), rozpáleného a potom leží na stole ke stříhání. Oni vědí, co je pro něj nejlepší. Berou mu všechna jeho práva a všechny je ostříhají, jaký chládek a jak lehce se mu běhá. O, aj, on je šťastný, skáče dokola a prožívá nádherný čas. Ano, pánové. Jestliže se vzdáš svých práv, dostane se ti právě to. Ale musíš ztratit svá práva a dovolit Slovu Božímu ostříhat z tebe celý svět, odejmout od tebe všechny světské zvyky a staneš se novým stvořením v Kristu.

¹⁰⁴ Rozmlouval jsem před nějakým časem s jedním starým svatým tam v Africe. On řekl: „Bratře Branhame, vím, že věříš v nadpřirozené věci.“

Řekl jsem: „Samozřejmě můj bratře.“

¹⁰⁵ On řekl: „Před léty jsem si myslel, že jsem někdo.“ Řekl: „Myslel jsem si, že jsem opravdu křesťan.“ A pověděl: „Potom tam na hoře v naší církvi...“ Musel jsem vylézt na kopec, pod kterým jsem zastavil svůj malý automobil. A řekl: „Musel jsem se škrábat na kopec, ach, tři sta nebo čtyři sta metrů a šel jsem kolem křoví a podobně, škrábal jsem se nahoru.“ A řekl: „Mívali jsme tam na kopci modlitební shromáždění.“ A řekl: „Myslel jsem si, že jsem opravdový křesťan.“ Řekl: „Znal jsem celou Bibli. Studoval jsem důkladně hebrejský jazyk. Studoval jsem správnou výslovnost slova.“ A řekl: „Kdokoliv přišel ke mně, mohl jsem (bratr Branham louskl prsty - vyd.) mohl jsem promlouvat k nim o Bibli! Takto jsem věděl, o čem mluvím.“ On řekl: „Jednoho večera jsem šel nahoru do sboru. V naší církvi bylo mnoho konfliktů.“ Řekl: „Byly tam malé skupiny, jedna proti druhé. Víš, jak ony vznikají.“

Řekl jsem: „Ano, pane.“

¹⁰⁶ Řekl: „Na mé cestě, když jsem šel na ten pahorek, jsem si náhle uvědomil, že jde někdo za mnou.“ A on řekl: „Pomyslel jsem si, že prostě na chvíli na něj počkám, ať už by to byl kdokoliv, aby mně dohonil a abych si s ním mohl popovídat, když půjdeme cestou nahoru.“ Víte, to je dobrá věc, když člověk na chvíli počká. A řekl: „Když jsem šel nahoru na ten pahorek,“ řekl. „Šel jsem nahoru. Nějaký

Muž šel nahoru na ten pahorek“ a řekl: „On měl na svých zádech ranec, který byl o hodně větší než On sám.“ A řekl: „On se prostě zadýchával a supěl a dělal jenom malé kroky, krátké kroky, staral se jít nahoru.“ A já jsem řekl: „Člověče, mohu ti pomoci nést ten náklad nahoru?“ On odpověděl: „Ne, musím ho nést sám.“ Řekl: „Podíval jsem se na Jeho ruku,“ řekl „věděl jsem, že je to vidění. On měl jizvy na Svě ruce.“ Řekl: „Upadl jsem na zem a řekl: ‚Pane, neseš hříchy celého světa v tom batohu?‘ On řekl: ‚Ne, nesu jenom tvoje. Zvedám tě prostě, abych tě dostal na ten pahorek, aby ses mohl dostat nahoru.““

107 Tak se věci mají. Kdybychom se jenom rozhlédli kolem sebe, zjistili bychom, že On nese naše hříchy. Nepůsobí to na vás, že se cítíte malí? Naše bezbožná, ukrutná srdce, jenom proto, že to můžeme udělat...

108 Nedávno jsem byl tady na lovu. Jak víte, rád chodím na lov. A byl v tom kraji jeden mizerný člověk, on byl špatný člověk. A on se mi obyčejně posmíval, protože já bych nestřílel do laní ani koloušků. Řekl jsem: „To je kruté.“ Řekl jsem: „Proč nejsi opravdový, poctivý myslivec a nestřílíš staré jeleny a ta zvířata, která jsou blízka smrti, Bůh nám je dal a nechej tak ty matky a jiné na pokoji.“

109 On řekl: „Ach, jsi zbabělec, kazateli!“ Takto mi vždycky odpovídal.

110 Řekl jsem: „Nuže, podívej, kdybych byl hladový a chtěl bych jednoho z těch koloušků, věřím, že Bůh by mi dovolil jednoho ulovit. Ale střílet jenom proto, abych se předváděl,“ nuže, on by jimi naplnil celou dodávku. A on šel a udělal si vábničku, druh píšťalky a mohl zapískat na tu píšťalku, a to znělo přesně jako volání malého kolouška. Jednoho dne jsme byli spolu v houští. Styděl jsem se za něj, řekl jsem: „Já bych se styděl sám před sebou.“ Kdyby se mu podařilo, zabil by najednou osm nebo deset koloušků, laně a všechno jiné, jenom aby se předváděl, pak by odťal jenom zadní část a zbytek by tam nechal. Řekl jsem: „To se nehodí.“

„Ach,“ řekl, „vy kazatelé jste příliš zbabělí!“

111 Jednoho dne on stal hluboko v houšti, vzal do ruky píšťalku a pronikavě zapískal. Znělo to, jakoby volal malý koloušek. Sotva to udělal, nádherná laň vystrčila hlavu z houští, vyšla ven a zůstala stát. Mohl jsi vidět její veliké hnědé rozhlízející se oči. Byla vystrašena. Rozhlížela se dokola. Lovec sáhnul, po svoji pušce, aby vystřelil na laň. A laň toho lovce viděla. Ale víte co, to volání kolouška, ona si

nevšíkala jeho pušky. Hledala toho malého, on byl přece v nesnázích. Víte, ta ukázka pravdivého mateřství a matčiny lásky, to, že ona stála tváří v tvář pušce a smrti, dívala se do otvoru hlavně pušky... Víte co, ta ukázka, byla tak vznešená, odehrálo se to těsně před ním, on hodil svoji pušku na zem! Běžel dozadu, chytil mne za rameno a řekl: „Billy, modli se za mne, už toho mám dost!“ Když on uviděl ukázkou matčina hrdinství...

112 Ó, když svět uvidí ukázkou lásky Boží a statečnost v našem lidském srdci, jaký to bude rozdíl. Když vpustíme Holubici Boží, aby vešla do našeho srdce a udělala nás vlídnými, udělala nás tichými...

113 Tam v těch houštinách jsem stál a modlil se za toho chlapce a přivedl jsem ho k Pánu Ježíši. Od té doby, byl dobrým, poctivým lovcem.

114 Samozřejmě, on si myslel, že má právo, že si může dovolovat, co chce. „Ony spásají moji vojtěšku, když mají na to chuť.“

115 Řekl jsem: „To souhlasí, ale to je nehumánní.“ Musíš přijít o svá práva. Ó, Bože, smiluj se, abychom tak učinili.

116 Nedávno tady ,v, ach, asi před sto lety, byl jeden velký křesťan, který žil na jihozápadě Spojených států. Jmenoval se Daniel Curry, znamenitý zbožný, svatý muž, opravdový křesťan, člověk, kterého každý považoval za něco, zkrátka významná osoba. A ta pověst říká, že on zemřel nebo se dostal do transu, a on vyprávěl, že se dostal do nebe, samozřejmě když zemřel. A když došel k perlové bráně, strážce přišel ke dveřím a řekl: „Kdo jsi?“

117 On řekl: „Jsem evangelista, Daniel Curry, získal jsem tisíce duší pro Krista. A jsem... Chci vejít dovnitř dnes ráno. Putování mého života na zemi skončilo, nemám místo, kde bych mohl nyní jít.“

118 Stejně tak se to přihodí jednoho rána tobě hříšníku. Stejně tak se to přihodí jednoho rána tobě odpadlíku. Stejně tak se to přihodí vám, kteří jste zarmoutili Ducha Svatého, a On od vás odešel, už nejste více něžnými a vlídnými. Už léta jste neplakali. Už jste se nezarděli, nevím, jak dlouho, opustila vás všechna skromnost. Jistě. Ale jednoho jitra, se to přiblíží k vašim dveřím. A když přijde ten vlídný Duch Svatý a zaklepe, proč Ho prostě nepustíte?

119 A tak, když Daniel Curry přišel k té bráně, vešli dovnitř a řekli: „Podíváme se, zda tady je tvé jméno.“ Dívali se všude, ale žádné jméno nemohli nalézt. Řekli: „Ne, tady není jméno Daniele Curryho.“

120 „Ó,“ on řekl, „určitě je!“ Řekl: „Jsem evangelista.“ On řekl: „Získával jsem duše pro Krista.“ Řekl: „Snažil jsem se dělat, co je správné.“

121 Strážný řekl: „Pane, je mi líto, že ti to říkám, ale tady Daniel Curry není.“ Řekl: „Povím ti, co můžeš udělat.“ Řekl: „Nemáme tady právo, ujmout se tvé věci.“ On řekl: „Ale chceš se odvolat ve tvé záležitosti? Jestli chceš, můžeš se odvolat v této věci k Bílému soudnímu Trůnu.“ Ale řekl: „Nemáme zde pro tebe žádnou milost, poněvadž tě tady nemáme. Pro tebe milost není.“ Řekl: „Chceš se odvolat ve své věci?“

On řekl: „Pane, nemám jiné východisko, než se odvolat v mé věci?“

122 On řekl: „Dobře, můžeš jít k Bílému soudnímu Trůnu a tam se odvolat ve své věci.“

123 Daniel Curry řekl, že měl takový pocit, jakoby se asi jednu hodinu pohyboval prostorem. Řekl, že přišel na jisté místo, bylo tam stále jasněji, jasněji, jasněji, jasněji. Řekl, že čím dále šel, tím bylo jasněji. Bylo to stokrát, tisíckrát jasnější, než sluneční svit. A řekl, že se chvěl a trásl. A řekl, že když vešel dovnitř toho Světla, uslyšel mluvit hlas: „Byl jsi dokonalý na zemi?“ Vycházel právě z toho Světla.

On odpověděl: „Ne, nebyl jsem dokonalý,“ a začal se chvět.

Řekl: „Postupoval jsi vždy čestně vůči všem?“

124 Odpověděl: „Ne.“ (Řekl: „Přišlo mi na mysl několik věcí, ve kterých jsem nebyl zcela čestný.“) Řekl: „Ne, domnívám se, že jsem nebyl docela čestný.“

Řekl: „Mluvil jsi v každém případě pravdu ve svém životě?“

125 Řekl: „Ne. Připomenuly se mi určité věci, které jsem řekl, které nebyly pochybné - které byly pochybné. Já - já - já - já nebyl vždy úplně pravdomluvný.“

126 Řekl: „Zdalipak jsi někdy něco vzal, co ti nepatřilo, cokoliv, peníze nebo něco jiného, co ti nepatřilo?“

127 Řekl, že na zemi si myslel, že je dost dobrý, ale zde se cítil obviněn. Řekl: „Ne. Ne, já jsem vzal věci, které mi nepatřily.“

On řekl: „Proto jsi nebyl dokonalý.“

On řekl: „Ne, nebyl jsem dokonalý.“

128 Řekl, že každou chvíli očekával, že z toho velikého Světla, kde odpočívala Holubice, se ozve mocný hlas: „Odsouzený!“ Řekl, že právě v té chvíli uslyšel za sebou hlas, který byl sladší, než jakýkoliv hlas matky, který kdy slyšel. Řekl, že se obrátil, aby se podíval. A uviděl ten nejsladší obličej stojící před ním jaký, kdy viděl, sladší, než obličej jakékoliv matky. Řekl že, On řekl: „Otče, Daniel Curry, on hájil Mou věc tam na zemi. Je pravda, že nebyl dokonalý, ale hájil Mou věc. Hájil Mou věc na zemi a nyní Já se postavím za něj v nebi. Vezmi všechny jeho hříchy a přenes je na Můj účet.“

129 Kdo stane za tebou v onom dni, bratře, jestliže jsi Ho dnes zarmoutil, že od tebe odešel? Nemohu už prostě déle kázat. Skloňme naše hlavy.

130 Drahý Bože, drahý umírající Beránku, tichý, pokorný, milý. Ptáci mají hnízda a lišky mají doupata, ale Ty jsi neměl místa, ač jsi byl samotným Pánem Slávy! Když ses narodil, oni neměli žádné oblečení, do kterého by Tě oblékli. O Bože, co mi tedy prospěje můj oděv? Co mi prospějí má auta? Co mi prospěje hezký dům? K čemu se mi to bude hodit v ten den? Neměl jsi přítel, nikdo by se s Tebou nepřátelil. Zdálo se, že Ti nikdo nechtěl podat pomocnou ruku. Ty jsi řekl, že v ten den řekneš: „Byl jsem lačný a nedali jste Mi jíst. Byl jsem nahý a nepřidělili jste Mne.“ K čemu je nám to všechno dobré, co bychom měli udělat dnes, Pane? Dovol nám hájit Tvou věc, aby když přijde ta hodina a my vejdem do Tvé přítomnosti, Všemohoucí, Všudypřítomný, Všem... Ó, Bože, když uslyšíme tu Holubici s jejími složenými křídly v tom velikém Světle, ona bude svítit přes celou věčnost. Protože Ty přebýváš ve Světle...

131 Budu se tam muset postavit sám, můj bratr odešel, můj pastor odešel, moje matka odešla, můj otec odešel, má žena odešla, moje děti odešly, ó, Bože, co pak udělám, Pane? Co potom udělám? A to se může stát dříve, než zapadne slunce dnes večer. Ale, co já udělám? Co mohu udělat? Ó, Kriste, budu stát nyní ve Tvé obraně! Udělám dnes svou volbu. Zřeknu se všeho mého mluvení o jiných lidech. Zřeknu se celé mé zlosti. Zřeknu se každé neshody. Zřeknu se všeho. Ostříhej mne, Pane, vezmi všechno, co mám. Ty vezmi prostě mne, Pane. Toužím stát na Tvém místě. Chci být ostříhaný. Chci, aby všechna sobeckost, všechna pýcha, všechna lhostejnost, byla ode mne odejmuta. Pak se chci postavit na Tvém místě. Chci být ostříhaným beránkem, ochotným zříct se všech rozkoší, které se nazývají rozkošemi života, všech tanečních zábav, všech společenských večírků, všeho vulgárního

oblečení, make-upu, rtěnek, laku na nehty, veškeré lhостejnosti, která vypadá, jako ten svět. Ty jsi řekl: „Nejednejte jako tento svět. Ani se dokonce nespolečujte s tímto světem. Vyjděte zprostřed nich“. Ó, Bože! Pomoz mi, Pane. Ostříhej mne dnes. Přijmi mne jako němého beránka abych neotevřel svých úst, abych o tom nemluvil nic, chci jenom stát a být ostříhaný.

132 Ó, Bože, jaký je v tom rozdíl! Připomínám si, když jsi mně jednou ostříhal, vzal jsi mi ženu, mé dítě, mého otce i mého bratra, Ty jsi mně ostříhal dočista. Přesto jsem ve svém srdci věděl, že Tě miluji. Jak jsi mně požehnal a jak jsi byl dobrý! Všechno to, čím jsem, všechno to, čím bych mohl být, všechno to, čímkoliv budu, to jsi Ty Bože, to jsi Ty. Vyznávám své chyby, vyznávám všechno, co jsem kdykoliv udělal nebo myslel. Prosím ostříhej mně, Pane, chci být Tvým beránkem.

133 Nejenom to Pane, ale vezmi každou osobu, která je zde tohoto dopoledne, každou ovci, i ty, kteří by chtěli být ovce, všechno z nich ostříhej dnes dopoledne, Pane. Nechtě položí své nohy na evangelium. Nechtě by je dnes Duch Svátý přivedl v této chvíli k pokání, neboť oni vědí, že byli vůči Bohu lhостejní. A ať On z nich ostříhá veškerou lhостejnost, celý svět a všechny věci tohoto světa. Ostříhej to všechno dnes dopoledne, Pane, abychom mohli stanout před Tebou ochlazení a klidní jako znovuzrození křesťané. Daruj nám to, Pane.

134 Miluji Tě. Chci jít, bez ohledu na to, zda je horko, zda se mi chce nebo ne. Chci jít. Chci hájit Tvou věc, protože chci, abys bránil mé věci v onom dni a řekl: „Nuže, on se postavil za Mne, teď se Já postavím za něj.“ Ó Bože, daruj nám to dnes.

135 A když je každá hlava skloněna a každé srdce je skloněno. Jsem zvědav tohoto rána, zda je tady prostě někdo, kdo si uvědomuje, že zkoušel jít svoji vlastní cestou, že jsi dělal věci, které jsi neměl dělat a prostě dnes dopoledne cítíš, že bys chtěl, aby tě Pán ostříhal, a řekneš: „Učiň mne opravdovým beránkem,“ nechtěl bys zvednout svoji ruku? Bůh ti žehnej, paní. Bůh ti žehnej, bratře. Bůh ti žehnej, bratře. Snad ještě někdo jiný řekne: „Ostříhej mně, Pane, já stojím. Já jsem ovce. Neotevřu ani svých úst, chci jenom, abys ode mne odseknul celý svět.“ Bůh ti žehnej, bratře. Bůh ti žehnej, paní. Bůh ti žehnej, synku. Bůh ti žehnej, paní. Bůh ti žehnej, sestro. „Ostříhej mne, Pane.“ Sestro Gertie... (Sestra hrající na piano - vyd.) Bůh ti požehná, paní. Bůh ti žehnej, sestro. „Ostříhej mne teď, Pane. Chci, aby všechny věci toho světa... Chci hájit dnešního rána Tvou věc. Chci stát jako ostříhaná ovce. Chci, aby všechny věci tohoto světa byly ode mne

odňaty. Chci být Tvůj a Ty buď můj. Přijmeš mne, Pane, když pozvednu svou ruku k Tobě?“ Bůh ti žehnej, paní. Bůh ti žehnej, pane, Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej, pane. Bůh ti žehnej, pane. Bůh ti žehnej, paní. Bůh ti žehnej, paní. Vidím vás. Bůh ti žehnej, bratře. Bůh ti žehnej, malá paní tam vzadu. To je dobré. Bůh ti žehnej, matko, tam vzadu. Bůh ti žehnej, sestro. To je správné, buď jenom upřímná. „Chci, aby Bůh ode mne odňal všechno to, co není prostě takové jako On, všechny sobecké motivy, které mám, veškerou lhostejnost, kterou mám. Chci, abys mne dnes dopoledne ostríhal úplně. Chci být jako On. Nestarám se o to, jestli oni mají právo, nebo ne; já nemám žádné právo. Mám jenom jedno právo a to přijít k Němu. On se postará o zbytek.“

¹³⁶ Je zde nějaký hříšník, který ještě nikdy nevyznal Krista, nebyl ještě spasený a chceš být dnes dopoledne vzpomenut v modlitbě, pozvedl bys ruku, příteli hříšníku? Bůh ti žehnej. Ať ještě někdo jiný pozvedne svou ruku a řekne: „Pamatuj na mne, bratře Branhame. Nejsem křesťanem a nevím, kdy se budu muset potkat s Bohem. A chci být vzpomenut právě nyní, v těch závěrečných slovech modlitby.“ Pozvedneš svou ruku, abych se mohl za tebe pomodlit? On to vidí. Bůh ti žehnej, malá paní. Bůh ti žehnej, paní. Ještě někdo: „Chci být, chci být...”

¹³⁷ Kolik z vás zde odpadlo? „Ó,” říkáte, „já bych toto nepřiznal, bratře Branhame.“ Ale podívej, jestliže ta tichá Holubice tě opustila, bratře, pak zde není něco v pořádku. Něco zde není v pořádku, jestliže se nemůžeš snášet s někým druhým. Jestliže nemůžeš odpustit nějaké osobě, z hloubi svého srdce, lhostejno, co ti udělali nebo co o tobě řekli, a jestliže to nemůžeš odpustit z hloubi srdce, pak něco není na místě. Ježíš řekl: „Jestliže ze srdce neodpustíte každému jeho přestoupení, také váš nebeský Otec neodpustí vám.“

¹³⁸ Nuže, co, jestli v tom horku, co, kdyby tě Bůh dnes zavolal? Zatím, kdy je otevřený pramen, církev je hotová, Duch Svatý sedí tady na samém vrcholku této budovy, připravený, aby mohl sestoupit ihned dolů a vstoupit nazpět do tvého srdce a udělat tě vlídným a klidným. „Co musím udělat, bratře Branhame?“ Jen se staň pouze beránkem. Duch Svatý sestoupí tehdy, když se staneš beránkem. Ale jestliže máš špatné motivy, zlý úmysl, chceš si chodit svoji vlastní cestou a nejsi ochotný se jí zříct, pak Duch Svatý nepřijde nikdy.

¹³⁹ Nyní, kdy máme skloněné svoje hlavy, chtěl bych vědět, jestliže někdo z vás, kdo zvedl svoji ruku... Nuže, Ježíš řekl: „Kdo slyší Slovo Mé a věří tomu, kterýž Mne poslal, má život věčný a na soud nepřijde,

ale přešel ze smrti do života," sv. Jan 5, 24. Ale teď, kdybyste chtěli přijít k oltáři a pokleknout tady, modleme se společně, dokud ten vlídný pocit plný pokoje, který jsme kdy měli, nebo byste chtěli mít, nepřijde k vám znovu. Po dobu, kdy máme skloněné naše hlavy a zpíváme píseň: „*Je pramen krve naplněn*,“ chci, abyste tady přišli a pokleklí a modlili se. Ať teď každý, kdo touží přijít, aby poklekl tady okolo oltářního zábradlí a na chvíli se modlil.

*Jest pramen krve naplněn
jež proudí z Krista žil
a když v něm hříšník ponořen,*

(Bůh ti požehnej, paní. Přijdi přímo tady a poklekní.)

jest zbaven...

¹⁴⁰ Se skloněnými hlavami, a doufám, že je to i s vašimi srdci. Víte, ten kdo nevyrazí dnes ráno do této uličky, by se měl za sebe stydět. Barevná žena, to bídné stvoření, s oteklými kotníky, šedými vlasy si razí cestu k oltáři.

¹⁴¹ Před nějakým časem byl spasen starý barevný muž, v době otroctví. Když byl spasen, šel a řekl svému šéfovi, že je svobodný. On řekl: „Cože jsi?“

Řekl: „Jsem svobodný.“ Pak jej propustil na svobodu.

¹⁴² Zde přichází další skupina lidí, přicházející si dnes dopoledne pro spasení. (Řekl, že je svobodný.) Každý ať je v modlitbě a modlete se usilovně, jestliže chcete, zatímco Duch Svatý působí na lidech, kteří dělají své rozhodnutí.

On řekl: „Mojžíši, říkáš, že jsi svobodný?“

Řekl: „Ano, pane, šéfe. Jsem svobodný.“

¹⁴³ Řekl: „Jestli jsi svobodný, pak já tě taky propouštím na svobodu. Běž kázat Evangelium.“

¹⁴⁴ Když umíral, přišlo jej navštívit hodně jeho bílých bratrů a když přišli, řekli, oni si mysleli, že je v kómatu. Když se náhle vzpamatoval, řekl: „Myslel jsem, že jsem už odešel.“ (Bůh ti žehnej, můj bratře, poklekní rovněž tady.) Řekl: „Myslel jsem, že jsem už odešel.“

Řekli: „Co jsi viděl, Mojžíši?“

145 On řekl: „Když jsem vešel do brány, spatřil jsem Jeho.“ Řekl: „Stál jsem a díval jsem se na Něho!“ A řekl: „Byl tam anděl, který přistoupil a řekl: „Pojď dále Mojžíši, mnoho let jsi kázal Evangelium, čeká na tebe roucho a koruna.““ On odpověděl: „Nemluv mi o rouchu a koruně. Nechci roucho ani korunu. Chci se jen dívat na Něj.“ Myslím si, že takový postoj máme každý.

146 Před nějakým časem jsem byl daleko, nad Chicagem v jednom koloseu, spíše v muzeu a rozhlížel jsem se tam všude dokola. Uviděl jsem tam starého černocho s malým lemováním bílých vlasů okolo své hlavy, který se tam procházel s kloboukem ve své ruce. Podíval jsem se na něj. On se podíval do vitríny, couvl zpátky a slzy mu začaly stékat po jeho starých temných tvářích. Začal se modlit. Chvilí jsem ho pozoroval. On se tam znovu podíval a začal znovu plakat. Přistoupil jsem k němu a řekl jsem: „Pane.“

On řekl: „Ano, bílý příteli?“

Řekl jsem: „Vidím, že jsi... Co tě tak vzrušilo? Z jakého důvodu jsi byl tak vzrušený?“

147 On řekl: „Pane, kdyby ses mohl dotknout mého boku, mám zde na boku takové mozoly.“ Řekl: „Byl jsem kdysi otrokem.“ Řekl: „Tady v té malé skleněné vitríně - tam se nachází oblek.“

Řekl jsem: „Vidím, že to je oblečení, ale co je na něm zvláštního?“

148 On řekl: „Ta skvrna na něm,“ řekl, „to je krev Abrahama Lincolna.“ Řekl: „Ta krev sňala ze mne pás otroka.“ Řekl: „Nuže, bílý člověče, nevzrušilo by tě to také?“

149 Objal jsem ho svými rameny okolo jeho staré šije a řekl jsem: „Bůh ti požehnej, bratře. Znáš jinou krev, která vzrušuje mne.“

On řekl: „Znám rovněž tuto krev, pane.“

150 Řekl jsem: „On sňal ze mne pas otroka.“ Kdysi jsem v neděli chodíval závodit a řídit a mluvil jsem sprosté vtipy. A, ó Bože, jak jsem to mohl dělat? Tam, v mém srdci jsou stále jizvy, jako důsledek toho, co jsem dělal. Ale jsem tak rád, že On sejmul ze mne ten pas. Nyní to všechno pominulo, On zaujal mé místo.

151 Jednou jsem se díval na ženu a ona byla tak vulgární, že jsem jí chtěl odsoudit. A Bůh mi dal vidění. Pak jsem se za ní modlil, protože jsem uviděl, že moje hříchy byly stejně tak velké, jako její. A přistoupil

jsem, posadil se vedle ní, což ji zardělo, řekl jsem jí, že jsem kazatel. Její dva přátelé... Ona měla kolem šedesáti pěti nebo sedmdesáti let, její dva přátelé tam poklekli a všichni odevzdali svá srdce Kristu. Ó moji drazí, to je něco jiného!

¹⁵² Zda nechceš i ty? Hřešil jsi tak hodně, že máš dnešního dopoledne své srdce prostě tak černé a poskvrněné, že se tě dokonce ani Duch Svatý nemůže dotknout? Je možné, že Holubice odletěla na věky, ona odletěla navždy.

¹⁵³ Bůh ti požehnej, miláčku. Malá dívenka přichází. Bůh ti požehnej, miláčku. Vy říkáte: „Ta malá dívenka tomu nerozumí.“ Ó, ano, ona tomu rozumí. Ona prostě nečetla tolik časopisů a starých milostných příběhů, kolik jste četli vy všichni. O to vlastně jde, ona je něžná. Ježíš řekl: „Dovolte malým dětem, přicházet ke Mně.“

¹⁵⁴ Nechtěl by ještě někdo jiný dnes dopoledne přijít a připojit se? Oltář je k dispozici. Ještě krátkou chvíli a pak, kdy budeme ještě jednou zpívat, pak se budeme modlit, zatímco se kající hříšníci modlí.

*Zmírající lotr pookřál,
když spatřil pramen ten,...*

(jistě, se vším už byl konec, ten bídák byl zničený.)

*zde mohu i já, tak špatný jak jsem,
všechny mé hříchy smýt*

¹⁵⁵ Nechceš nyní přijít? Nechceš nyní přijít, vždyť víš, že to není správné? Bible říká: „Kdo umí dobře činit a nečiní tak, je to pro vás více, než hřích.“ Zda nepřijdeš? Víš, že jsi zlý. Proklesti si svoji cestu a uklekni u oltáře a řekni Bohu, že je ti toho líto, jakým způsobem jsi s Ním zacházel. Dovol, aby se Duch svatý vrátil a udělal tě znovu vlídným, něžným a tichým. Zda nepřijdeš? Pamatuj, že kdybys umíral a On by přišel k tobě, nebylo by nikoho, kdo by hájil tvou věc. On chce, abys hájil dnes dopoledne Jeho věc. Bůh ti žehnej, bratře.

¹⁵⁶ Čekáme. Je to skutečně jenom patnáct ze sboru, kteří pocítili, toto obvinění? Žili jste opravdu pokojným, jemným, něžným, tichým životem? Nuže, to je teď bezprostředně od Ducha Svatého. Zda opravdu odpouštíte, nemáte žádných nepřátel? Žili jste odděleně, povznesli jste se nad to vnitřní odsouzení hříšníků? Zda nežijete jako

pohané, žijete jinak? Zda nežijete životem, podle nějakého úplně jiného vzoru? Zda šlechetný Duch Svatý zaujímá trůn ve vašem srdci, působící, že žijete spokojeně a utišeně a milujete všechny lidi kolem sebe? Tvoji sousedé a všichni vědí a všichni tvoji spolupracovníci vědí, že jsi něžným, vlídným, pokorným křesťanem? Je Holubice Boží v tobě? Určitě? To může být tvoje poslední příležitost. V pořádku.

157 Tedy, tady k vám u oltáře, Bůh vám požehnej. Nebudete muset jít nyní na soud. Duch Svatý vás již odsoudil. A vy jste se nesnažili držet se svých práv, mluvit: „Ó, byl jsem už dost dlouho křesťanem. Nemusím tam jít.“ Někteří z vás jste vůbec poprvé u oltáře. „Mohu zůstat hříšníkem, jestliže chci, na to mám právo.“ Ano to souhlasí. Máš svoji svobodnou morální volbu jednat, jak se ti líbí. Ale ty jsi zbaven svých práv dnes dopoledne. Říkáš: „Co oni řeknou, vyznávám, že jsem křesťanem a pak přicházím k oltáři, co oni řeknou?“ Ale, co říká Bůh? On ti řekl, abys přišel, a ty jsi to udělal. Nyní ses zřekl svých práv, přišel jsi, abys měl toho něžného Ducha Svatého, aby On dnes zaujal Svě místo ve tvém srdci. Víím, že On to udělá. Víím, že ano. On slíbil, že to udělá. On prostě s tím nemůže nic dělat, nemůže to prostě zadržet, aby nepřišel. On prosí, pláče, zemřel a udělal všechno možné, aby měl místo, kde může přijít, čeká, aby přišel k tobě.

158 A ve tvé hodině smrti, kdy anděl smrti usedne u nohou tvého lože, místo, aby ses díval ven, u vědomí, že jsi někdy odmítnul přijít, následkem čeho se tvoje duše stala černá a špinavá, a neměl jsi už pak více možnosti, bez ohledu na to, jak hořce jsi plakal. Ezau se prohřešil proti hříchu milosti - svému dni milosti a nebyla mu už více dána šance. On hořce plakal, snažil se najít místo, jak by to napravil, ale jemu se to nepovedlo. Bůh jej zavolal naposledy.

159 Ale vy se zříkáte dnes dopoledne všech svých práv, všech svých přátel, všech svých pocitů a všeho jiného, abyste mohli přijít dnešního rána zde. Zřekli jste se svých práv, abyste mohli kleknout zde a rozmlouvat s Bohem. Říkám vám na základě Slova Pánova, že Kristus řekl: „Kdo ke Mně přijde, toho nevyhodím ven.“ Nyní, když jste tady u oltáře, činite pokání, řekněte Mu, že vám je líto toho, co jste udělali.

160 To je důvod, proč lidé nepřijímají Ducha Svatého, potom, když byli pokřtěni, protože neučinili pokání skrz na skrz. Bůh se jim snaží dát Ducha Svatého. On chce, abyste byli vlídní, něžní, tiší. To je vlastně důvod, že povstáváte, s tou stejnou samolibostí ve svém srdci. Ó, možná se zvedáte, křičíte, mluvíte jazyky nebo cokoli jiného, to ještě neznamená, že máte Ducha Svatého. Musíš povstat od oltáře jako jiný

člověk. Musíš povstat tam z toho místa, něžný, tichý, vlídný, pokorný, tehdy přebývá Duch Boží v tobě. Následujícího roku, když se podíváš zpět na svoji cestu a vidíš, jak daleko jsi došel, jaký děláš pokrok, po celou tu dobu. To je Duch Svatý. Duch Svatý je láskou, radostí, pokojem, svatou trpělivostí, vlídností, něžností, trpělivostí, vírou. Tedy čiň pokání a jenom řekni Bohu, že to chceš právě nyní, buď opravdu poctivý.

161 Malá dívenko, ty tam, miláčku, udělej to samé, buď požehnaná. Tvá matka stojí s rukama vloženými na tobě.

162 Ta stará drahá sestra, tmavé barvy pleti, která se sklání zde u oltáře. Možná, že jsi musela jíst kukuřičný chléb a kukuřičnou kaši, možná, že jsi musela žít někde na ulici, pokud vím, sestro. Bůh požehnej tvé srdce dnes dopoledne, je pro tebe připravený palác tam ve Slávě. To je pravda.

163 Dívám se dolů k oltáři a vidím paní, která šediví, mladá žena se skloněnou hlavou, žena s celistvě bílými vlasy. Ó, Bože! Vidím klečícího muže a jiné zde kolem. Čiňte jen pokání, řekněte Mu, že je vám to líto. Řekněte Mu, že to už více nebudete dělat. Z Jeho milosti, od dnešního dne, zanecháváte všech vašich rozdílných názorů. Chcete být něžní a tiší. Chcete být pokorní a jít tam, kam vás On povede.

164 Když lidé něco mluví, lhotejno jak to vypadá, ty se zřekneš svých práv, abys mluvil něco o svém sousedovi. Jestliže budeš mluvit, tak budeš mluvit o Ježíši. Ty budeš prostě mluvit to, co je pravdivé. Ty nebudeš jednat jako vrah. Nebudeš jednat jako útočník, abys napadnul nevinného. Ale ty vidíš statečné hrdinské postupování opravdových křesťanů a máš touhu být jako oni. Nebudeš muset nikomu mluvit, že jsi křesťan, a když to řekneš, oni to prostě uvidí. Ty jsi zapečetěn vevnitř i zevnitř.

165 Nyní, kdy pokořuješ své srdce, čiň pokání. Řekni Bohu, „že ti je to líto, že to už víckrát nebudeš dělat,“ že se „stydíš“ sám za sebe, jak jsi postupoval. A pak se za tebe budu modlit. A věřím, že pak se prostě usadí ve tvém srdci pokoj, prostě pokoj začne plynout jak řeka dolů do tvé duše. Možná nebudeš křičet, možná nebudeš mluvit jazyky, možná nebudeš skákat nahoru a dolů, ale odejdeš od oltáře a budeš mít v sobě něco, co tě zakotví v tom starém drsném kříži na celý tvůj život. Modlete se teď jako já. Vyznávejte.

166 Náš nebeský Otče. Nehodná stvoření, v této horké, parné místnosti dnes dopoledne, v tom plném potu pokoji, v tom boxu

k pocení; ale Bože, Ty jsi to z nás vypotil. Duch Svatý sestoupil a přesvědčil lidi, že jsou na omylu. Oni hřešili. Jejich duchové byli aroganští. Stáli se nepřátelští, domýšliví, stali se těmi, kteří všechno ví, neochotnými činit pokání, neochotnými odpustit lidem, kteří jim ublížili. Nebyli ochotni, aby pro to něco udělali, ale Duch Svatý vzal dnes Slovo Boží a umístil je do jejich vlídných srdcí a řekl: „Chcete se teď vrátit tam, kde jste byli, když jste poprvé přišli k oltáři, vrátit se nazpět do toho stavu, kde všechny, kde milujete všechny a milujete Mne nehynoucí láskou? V takovém případě povstaňte a pojdte k oltáři.“ Oni to udělali, Pane.

¹⁶⁷ Nuže, modlím se teď, abys posvětil jejich myšlenky, Pane, posvětil jejich srdce a učinil je vlídnými a plnými pokoje. Nechť by oni teď povstali od oltáře, potom když činili pokání a oddali své životy Tobě a navrátili se do svých domovů. Nezáleží na tom, co se stane, zda se manžel zcela rozčílí nebo se manželka rozčílí nebo bude soused vyvedený z rovnováhy, nebo někdo s kým pracuješ nebo s kým máš obecnství. Já budu prostě něžný jako holubice.

¹⁶⁸ Mimo toho všeho, Tvá je pomsta, „Já odplatím, praví Pán.“ Jak jsme již zjistili, že je to tak, Pane. Stůjte jenom tiše, buďte vlídní, uvidíte, že Bůh to bere - sestoupí rovnou na Svěho beránka. Rozhodně, určitě. Ten dobrý Pastýř dal Svůj život za nás, On přišel ke Svým ovcím. A On je bude vést. Běda tomu, kdo by je podvedl! Běda tomu, kdo řekne jedno slovo proti nim! On řekl: „Bylo by mu lépe, aby byl na jeho šíji zavěšen mlýnský kámen a byl vržen do moře. Andělé jejich hledí na tvář Otce Mého, který je v nebesích.“ Rozumíte? Ó, Bože, chceme... „A cokoliv byste jim učinili, Mě jste učinili.“

¹⁶⁹ A tak Bože, chci být vlídný. Kladu také sebe na oltář dnes dopoledne; nejenom tohoto rána, ale každého rána a každého dne. Chci být tichým a vlídným, takovým, jak Ježíš. Daruj to, Otče. Pomoz nám teď být takovými, nechť nekonečné vlny lásky zalévají naše duše.

*Pokoj! Pokoj! Nádherný pokoj,
sestupující od Otce tam shůry;*

(Necítíte Jej teď ve vašich srdcích?)

... na mého ducha navždy,

(Haleluja! Haleluja!)

Pokoj! Pokoj! Nádherný pokoj!

¹⁷⁰ Sestra Gertie mi řekla, abych sdělil celému sboru, že se také cítí obviněna, ale ona považuje piano za svůj oltář. Od té doby, co ten oltář, piano, je jejím oltářem, řekla: „Řekni sboru, aby se za mne modlil,“ když tam sedí, slzy stékají po jejich brýlích. Ta kazatelna je mým oltářem. Já jsem rovněž činil pokání, moje Bible je vlhká. Ó, Bože!

*Pokoj, pokoj od Boha!
Sestupující od Otce tam shůry;*

(Ó, haleluja)

... na mého ducha navždy.

¹⁷¹ Bože, jestliže jsem zhřešil proti komukoliv, proti Tobě, vezmi to, Pane. Vezmi ten hřích z mého malého sboru, dnes ráno.

¹⁷² Kolik z vás pocituje prostě, že Bůh vám odpustil a Holubice pokoje znovu sedí na vašem srdci? Ona vlastně teď přiletěla zpět a zaujala své místo. Duch Svatý se vrátil a řekl: „Moje dítě, chtěl jsem tě milovat po celou dobu. Ty jsi Mi to prostě neumožnil. Nedovedu přebývat společně s tvým starým sobeckým duchem. Ale nyní, když ses jej zřekl, já jsem se dnes dopoledne vrátil zpět do tvého srdce.“ Kolik z vás to tak prožívá, zvedněte svoji ruku. Zvedněte svoji ruku, to souhlasí, všichni kolem oltáře. Ó, to je nádherné. Kolik z vás, ze středu posluchačů, to takto pocituje? Zvedněte svoji ruku. Ó! (Bratr Branham říká pianistce: „Být takový, jak Ježíš“ - vyd.)

¹⁷³ Náš nebeský Otče, děkujeme Ti za ten čas jemného posvěcení, podobně, jako když se bere do ruky jablko, mačká se a tiskne se, až se stane měkké a šťavnaté, tak měkké, že malé dítě může usednout a sníst je. Taková chceme mít naše srdce, Pane. Vezmi je do Své ruky s jizvou od hřebu a prostě je rozdrť, říkáje: „Dítě, nevidíš, že jsi Mne zranilo? Ty jsi Mne zranilo, když jsi dalo průchod své zlosti. Ty jsi Mne zranilo, ó, Moje srdce prostě krvácelo za tebe, dítě, když jsem viděl, že děláš takovou a takovou věc. Ale teď, když mám tvé srdce v Mé ruce, chci je udělat opravdu vlídné. Chci je udělat takové, abych je mohl použít a žít v něm. Chci se znovu v něm usadit dnes dopoledne, chci přiletět zpátky a přebývat, udělat si místo Mého bydliště v tobě.“ Daruj nám to, Pane. Milujeme Tě. Daruj nám to ke Své slávě. Prosíme o to

v Ježíšově jménu.

Být tak jak Ježíš, být... (Nelíbí se vám takto uctívat? Ó, moje duše je prostě v lázni.)

Tady na zemi, já... (Vidět Ho sestupujícího ke ctitelům takto, zda srdce člověka opravdu nepocituje vlídnost? Moje srdce prostě bije rychle.)

*... cestě z země do slávy.
Toužím jedině být tak jak On.
Nepozvedli byste své ruce, když to zpíváme?
Být tak jak Ježíš...*

(Joe, nechceš přijít dnes dopoledne tady, a pomodlit se, bratře? Bůh ti žehnej. Najdi si místo někde tady u oltáře, bratře Joe. Bůh ti žehnej, můj bratře.)

*... cestě z země do slávy.
Toužím jedině být tak jak On.*

¹⁷⁴ Vím, že je horko přátelé. Vím, že je. Ale doufám, že se cítíte tak, jako já. Ó, já se prostě cítím tak, že bych mohl v této chvíli odletět. Jaký On je milující! Co bych mohl udělat? Kde bych šel? Ó, Bože! Kam jdu? Kam směřuji? Co se bude dít? Kde budu ode dneška za sto let? Co kdybych Jej neměl? Kde je nějaký jiný úkryt?

*Z Betlémských jeslí přišel cizinec,
na zemi chci být takový, jak On;
Po celé cestě z země do Slávy
Toužím jedině být tak jak On.
Nyní všichni společně.
Být tak jak Ježíš...*

(Sláva buď Bohu! Ano, Pane! Ano, Pane! Ne, jak svět, jako Ty!)

*... chci být jak On;
Po celé cestě z země do Slávy
toužím jedině...*

¹⁷⁵ Zatím, co máte skloněné vaše hlavy, chci vás o něco poprosit.

Někdo zde se nelíbí Duchu Svatému. Někdo byl vyzván. Mluvím ve jménu Pána Ježíše jako Jeho prorok. Pociťuji, že Jeho srdce je zraněné. Tam v sále Ho někdo neposlechl, měl sem přijít. Nepřijdeš teď?

Po celé cestě z...

(Ano sestro, ale je jich více, než jenom ty)

*... Slávy
Toužím jediné být tak jak On.
Být tak jak Ježíš...*

(To je celé moje přání, vlídný a milý, pokorný, být... chci být jak On.)

Po celé cestě...

(Nepřijdeš tady teď? Bůh chce vidět, že jste se pohnuli, je vás ještě určitý počet.)

Toužím jediné

¹⁷⁶ Věděl jsem, že přijdete. Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej. Tak je to. Tak je to. Díval jsem se ponad obecenstvo a tam visel nejstrašnější černý stín, který jsem kdykoliv viděl. Duch Svatý je teď tady. On v této chvíli odpočívá na mně. „Zarmoucení Ducha Svatého.“

Být tak jak Ježíš...

¹⁷⁷ Co on udělal? Šel tam, kde Ho vedl Otec. Bůh ti žehnej, bratře. Bůh ti požehnej, můj bratře. To souhlasí, přijdi přímo tady a poklekni.

Zde na zemi...

¹⁷⁸ Teď je čas na staromódní vyznávání, vyrovnávání, dávání do pořádku. Pojďte. Stále mám pocit, že je jich tam ještě více. Bůh ti žehnej, paní. Bůh ti žehnej, paní. Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej. To je pravda. Duch Svatý má vždy pravdu. Pojďte. Tak je to správné, vyjděte hned.

... On,
Být tak jak Ježíš, být tak jak Ježíš,
ano, na zemi chci...

(Ó, aj, to je správné! To je ta cesta, zaplňte prostě průchody, vyjděte a modlete se)

Po celé cestě z země do Slávy,

(Jenom činite pokání, povězte Bohu, že vám je to líto, nic jiného není zapotřebí.)

... být tak jak On.

179 Nechcete ještě dál přicházet? „By...“ To je správné, prostě sebou pohni a přijdi. „Být tak jak...“

180 Co budeš dělat? Kdo se za tebe postaví, snad ještě dnes večer? Kdo se za tebe postaví, když tě obejmě smrt? Bez ohledu na to, co jsi dělal, Duch Svatý sedí docela blízko tebe. To vlastně On chce, abys přišel.

Po celé cestě, ze země do Slávy...

181 Čin pokání, řekni: „Bože je mi líto. Nechtěl bych to dělat. Ty se nepostavíš za mne, jestliže já nyní nestanu na Tvé straně. A chci, aby Ty ses postavil za mne, a já se postavím dnes za Tebe. A já se ode dneška postavím za Tebe. Budu žít tak, jak se sluší žít křesťanu. Změním svou cestu. Budu vlídným a tichým. Nechám všechny, nechť si mluví, co chtějí. Budu žít před Tebou, prostě vlídně a tiše.“ Bez ohledu na to, jak dlouho vyznáváš, že jsi křesťan, do jaké církve patříš, to s tím nemá nic společného. Přijdi hned teď. Bůh ti žehnej. Vyjdi přímo dopředu, dítě.

182 Bůh promlouval nyní k tobě. Jestliže věříš, že jsem Jeho služebník, dnes ráno ke mně promluvil Duch Svatý a řekl: „Udělej výzvu, je jich tam mnoho.“ To je ten den, to je ta chvíle. Tam vzadu je ještě kolem pěti nebo šesti, kteří by měli nyní přijít. Pamatuji, bratře, sestro, dívám se přímo na tebe, vidím ty temné stíny, visící nad tebou. Raději přijdi hned teď.

183 Být tak jak Ježíš! Nechceš být takový, jak On, něžný, tichý, vlídný, pokorný? Bůh ti žehnej, mladý muži. Bůh ti žehnej, otče

s nemluvnětem. Bůh ti žehnej, sestro. Bůh ti žehnej, příteli, hříšníku. To je správné. Přijdi rovnou tady, sestřičko, vyjdi přímo dopředu, najdi si prostě místo. Bůh tě požehnej.

¹⁸⁴ Drahá sestro, máš toho hodně, za co jsi povinná být vděčná. Ležela jsi přivázaná k lůžku, umírající, a hle chodíš a přicházíš k oltáři. Bůh požehnej tvému něžnému srdci.

¹⁸⁵ Duch Svatý nyní promlouvá znovu. Pokání, jenom zavolej rovnou k Bohu, modli se svou vlastní modlitbou. To jsi ty napáchal ty hříchy, teď jsi ten, kdo se modlí. Pověz Bohu, že je ti líto toho, co jsi udělal. Nepozoruj toho, kdo je vedle tebe. Jenom řekni: „Bože, odpusť mi, nechtěl jsem být takový. Chci být něžný. Už se nikdy nenechám mást a nebudu se hádat.“

¹⁸⁶ Ó, Bože, ó, jak já to miluji! Nebeský Otče, pro každého kajícího, klečícího na svých kolenou tam u oltáře, modlícího se! Ó, Bože, nechť matky, tátové, děti, otcové, matky, kdokoliv ještě, sousedé, členové sboru, Diakoni, důvěrníci, ó, Bože, v tom staromódním čase formování, kdy sedíme dnes dopoledne v této horké místnosti, Duch Svatý sestupuje a oznamuje pokoj. Ó, Bože, v onom dnu tam chci stanout a uslyšet, jak něžně mluvíš: „Ano, ty jsi přišel a postavil ses za Mnou, nyní Já se postavím za tebe.“ Chci Bože, abys vložil ten klid do každého srdce, které je dnes tady. Tiše a něžně, chci, abys to učinil. Chci, abys vešel tam dovnitř s takovým pocitem, který by je nikdy více neopustil, od toho dne, až na potom. Nechť jsou domy obnovené. Nechť jsou lidé novými stvořeními. Nechť se dnes všechno stane novým, protože tito lidé se upokojili. Ty jsi řekl: „Jestliže tento lid, který se jmenuje podle Mého jména, se upokojí a bude se modlit, pak Já je vyslyším z Nebes.“ A vím Bože, že to uděláš dnes dopoledne.

¹⁸⁷ A já se modlím za odpuštění pro ty, kteří zůstali na svých sedadlech, zatím co měli přijít. Bože, mluv k nim a nechť více nezakusí pokoje na zemi, dokud neučiní toto rozhodnutí, Pane, aby přišli urovnat tuto věc s Tebou. Daruj to, Pane. Požehnej teď každého jednotlivě. Nechť Tvoje dobrota a Tvé milosrdenství přebývají navždy v každé duši, která činila pokání a poklekla v tomto sboru dnes dopoledne.

¹⁸⁸ Otče, Bože, udělal jsem to na Tvůj rozkaz. Vyzval jsem tyto lidi; oni povstali. Ty jsi řekl: „Kdo Mne vyzná před lidmi, toho Já vyznám před Mým Otcem a před svatými anděly.“ Mnoho z těch tady bylo křesťany již léta, ale oni stojí tohoto rána, aby vyznali svoje hříchy, že nedělali dobře. Oni se stali nepříjemnými. Duch Svatý od nich odešel.

A častokrát se stalo, že oni nepociťovali ten něžný, sladký, vlídný pocit, který měli povinně pociťovat. Mnozí z nich jsou hříšníci, kteří přišli poprvé v životě. Avšak Otče, oni touží po tom nádherném pocitu pokoje, který převyšuje veškerý rozum. Dej jim ho dnes, Pane Bože a necht' by oni všichni společně byli milí a plní Tvého Ducha, když dnes opustí tuto místnost, aby odešli do svých domovů, aby tam žili jiným druhem života a aby se stali jinými lidmi. Prosíme o to ve jménu Kristově.

¹⁸⁹ „Pokoj při pramenu.“ V pořádku vy, kteří jste u oltáře, povstaňte, pohledte k Pánu Bohu, obraťte se a podejte si ruku s někým vedle sebe. Ó, teď budeme všichni zpívat, zatímco se na chvíli postavíme před uzdravovací Bohoslužbou.

*Místo, místo, ano, tam je místo,
tam při prameni je pro tebe místo;
místo, místo, ano, tam je místo,
tam při prameni je pro tebe místo.*

(Pro všechny!)

*Místo, místo, ano, tam je místo,
tam při prameni je pro tebe místo;
místo, místo, ano, tam je místo,
tam při prameni je pro tebe místo.
Místo, místo, ano, tam je místo!*

(Prázdné místo na pásku - vyd.)

¹⁹⁰ Víra! Víš, bratře, že jednoho dne, tvoje žena telefonovala, abych se za tebe modlil? Hned jsem vešel do pokoje a Duch Svatý mi řekl: „Neboj se.“ Amen. Není On opravdový? Nádherný? Dobře, oslavujme Pána! Teď by se mi chtělo provolávat vítězství! V pořádku.

A Jeho krev obmývá, a činí bělejší jak sníh...?...

(Hle co On řekl.)

Ježíš zachraňuje!

¹⁹¹ Dobře, nyní bratr Neville. A bratr Slaughter by chtěl něco říct. (Bratr Slaughter mluví - vyd.) Chvála Pánu! (Bratr Neville říká: „Věřím,

že každý dnes dopoledne něco obdržel. Vypadá to, že nyní všichni znovu věříme.“) Sláva! Haleluja! Haleluja! (Bratr Neville, znovu mluví: „Pamatujte na večerní Bohoslužbu, máme umývání nohou a Večeři Páně.“ Táže se bratra Branhama: „Víš, jestli tady budeš?“) Pravděpodobně tady dnes večer také budu. Ano, budu zde, jestli mne odsud někdo neodvolá.

